

উ প ন্যা স

তাক্ষন : রাশিদুল আলম মানিক

ମାଙ୍କି

ମଞ୍ଜନୁଳ ଆହସାନ ସାବେର

ମାଙ୍କି, ତୁମি ଏହି ଦିକେ ଆସୋ ।
ଦେୟାଲେର ଓପର ଉଠେ ବସେ ଛିଲ ମାଙ୍କି । ଦଡ଼ି ବାବୁଲେର ଡାକ ଶୁଣେ ମେ ଫିରେ
ତାକିଯେ ଖୁଶିତେ ସବ ଦାଁତ ମେଲେ ଦିଲ ।

ଆସୋ ମାଙ୍କି ।
ମାଙ୍କି ସଜୋରେ ଦୁଇ ଦିକେ ମାଥା ନାଡ଼ିଲ ।
ଦଡ଼ି ବାବୁଲ ତାକେ ଆର ଡାକଲ ନା । ବାରାନ୍ଦାୟ ମାଦୁର ପାତା ଛିଲ । ଦଡ଼ି ବାବୁଲ
ସେଖାନେ ବସେ ପଡ଼ିଲ । ତାର ମନ ଭାଲୋ ନେଇ । ଘୁମ ଭାଙ୍ଗି କିଛକଣ ଆଗେ ଦେ
ଏକଟା ଭାଙ୍ଗକର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖାଇଛେ । ଏକଟା ଅଜଗର ବିଶାଳ ହାଁ କରାଯେ, ତାର ତାର
ମାଥା ଢକେ ଗେଛେ ଅଜଗରେର ସେଇ ହାଁ-କରା ମୂର୍ଖେର ଭେତର । ଅଜଗର ତାକେ ଗିଲତେ
ଶୁରୁ କରେଛେ । ପ୍ରାୟ ବୁକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗିଲେଛେ, ତାରପର ଅଜଗର ନିଶ୍ଚିପ । ସେଇ ଭାବହାୟାଓ

ମେ ଟେର ପାଞ୍ଚେ, ଅଜଗରଟା ଆସଲେ ନିଶ୍ଚପ ନା, ଅଜଗରଟା
ଆସଲେ ତାକେ ଗିଲାତେ ଚାଇଛେ, କିନ୍ତୁ ପାରାହେ ନା । କୀ ଆଶ୍ର୍ୟ
କଥା, ବୁକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଜଗରର ଭେତର ତୁକେ ପଡ଼ାୟ ସେ ଅବାକ,
ତାର ଦଢ଼ିର ମତୋ ହାଲକା-ପାତଳା ଶରୀର, ସେଇ ଥେକେ ତାର ନାମ
ଦଢ଼ି ବାବୁଲ, ଅଜଗରଟା ତାବେ ଗିଲାତେ ପାରାହେ ନା କେନ !

ଓହି ଅବଶ୍ୟାର ତାର ଘୁମ ଭେଙ୍ଗ ଗେଲ । ମେ ଟେର ପେଲ, ତାର
ସାରା ଶରୀର ଯାଏ ସମସପ କରାଯେ । ମେ ବିରକ୍ତ ବୈଧ କରଲ,
ଅମନ ଏକଟା ବିଦୟୁଟେ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖେଇ ବା ହେବେ କେନ, ଶରୀରଇ ବା
କେନ ଏତ ଯାଏଇ ? ତାରପର ଥ୍ରା ଦେଖେ ଘଟା ପାର ହେବେ । ଦଢ଼ି
ବାବୁଲ ଖୁବି ଅବାକ ହେଁ ଦେଖେଇ, ଅଜଗରଟା ତାକେ ବୁକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଗିଲେ ଫେଲେଇ, ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ମେ କିଛିତେଇ ଚାହେର ସାମନେ ଥେକେ
ସାରାତି ପାରାହେ ନା ।

କାଜ କରେ ଦେଓଯାର ଜନ୍ୟ ଏକଟା ଲୋକ ଆହେ । ନାମ ବସନ୍ତ ।
ସମ୍ଭବତ ଛୋଟବେଳାଯା ଅନ୍ୟ କୋନୋ ନାମ ଛିଲ, ବସନ୍ତ ହେଁ ଚୋଥେ-
ମୁଖେ ଦାଗ ହେଁ ଯାଓଯାର ପର ବୌଧ ହେଁ ତାକେ ସବାଇ ବସନ୍ତ ବସନ୍ତ
ବଲା ଡାକତ ଶୁଣ କରାହେ । ମେ ବିଜେସ କରାବେ,
ତାର ଧାରଣା ଠିକ କିମ୍ବା ନା । ଜିଜେସ କରା ହେଁ ଓଠେ ନା । କଥିନୋ
ଜିଜେସ କରାଇ ହିଛା ହେଁ ତାର ମନେ ହୟା-କୀ ଦରକାର, ଏଇ ନାମ
ବସନ୍ତ ହେବାର କିମ୍ବା ଓଳା ଓଠା, ତାର କୀ ।

ବସନ୍ତ ତାର ପାଶେ ବିନ୍ଦୁଟ ଆର ଚା ନାମିଯେ ରାଖିଲ । ଦୂର ଥେକେ
ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖେ ମାଙ୍କି ଉତ୍ସୁକ ହେଁ ଉଠିଲ । ବସନ୍ତ ଜିଜେସ
କରଲ-ବାନ୍ଦରକେ ଖାବାର ଦିବ ? କଳା ?

କୀ ବଲାଟା ?

ବାନ୍ଦରକେ କଳା ଦିବ ?

ଓରେ ବାନ୍ଦର ବଲାତେଇ କେନ ? ଓର ନାମ ନାହିଁ ? ଆମି କି
ତୋମାକେ କଳେରା ବଲି ?

ନାମ ।

ଓର ନାମ ଧିହିରା ବଲା ।

ମାଙ୍କିରେ ଖାବାର ଦିବ ?

ଓରେ ଜିଜେସ କରୋ ।

ବସନ୍ତ ମୁଖ ଫେରାଳ ମାଙ୍କିର ଦିକେ-ମାଙ୍କି, ଆସୋ, କଳା ଖାଯା
ଯାଓ ।

ମାଙ୍କି ପ୍ରାୟ ଉଡ଼େ ଏହେ ଦଢ଼ି ବାବୁଲକେ ପ୍ରାୟ ଜଡ଼ିଯେ ଧରିଲ ।
ଦଢ଼ି ବାବୁଲ ବସନ୍ତକେ ବଲା-ଆର କୁନୋ ଦିନ ଯଦି ଓରେ ବାନ୍ଦର
ବଲାଇ, ଓର ସନ୍ଦେ ତୋମାର କୋର୍ଟ ମ୍ୟାରେଜ କରାଯା ଦିବ ।

ବସନ୍ତର ପାକେଟେ କଳା ଛିଲ । ସେଟୋ ମେ ବେର କରାମାତ୍ର ମାଙ୍କି
ଛିନିଯେ ନିଲ । ଦଢ଼ି ବାବୁଲ ବଲା-ବସନ୍ତ, ତୁମି ଯାଓ, ନା ଡାକଲେ
ଆସବା ନା । ଆମି ଆର ମାଙ୍କି ଏଥିନ ଖେଲବ । ମାଙ୍କି, ଖେଲବି ?

ମାଙ୍କି ବଲାଲ-ଚିହ୍ନ-ଇ ।

କୀ ଖେଲବ, ମାଙ୍କି-ମାଙ୍କି ଖେଲବି ?

ମାଙ୍କି ସଜୋର ମାଥା ଦେଲାଲ ।

ଦଢ଼ି ବାବୁଲ ହାସଲ-ଏହି ଖେଲ ତୋର ଖୁବ ପଛନ୍ଦ ?

ମାଙ୍କି ମାଥା ବୁନ୍ଦକଳ, ବଲା-ଚିହ୍ନ-ଇ ।

ଏହି ଖେଲ ସବାରଇ ଖୁବ ପଛନ୍ଦ । କେଉ ବାଦ ଯାଯା ନା, ସବାଇ
ଖେଲେ ।

ମାଙ୍କି ଦାତ ମେଲ ଦିଲ ।

ତବେ ସବାଇ ବୁଝିବା ଖେଲେ, ଏହିଟା ନା । କେଉ ବୁଝିବା ଖେଲେ,
କେଉ ନା ବୁଝିବା ଖେଲେ ।

ମାଙ୍କି କିଛି ବଲାଲ ନା । ମେ କଳା ଥେତେ ବସନ୍ତ ।

ଦଢ଼ି ବାବୁଲ ଗଭିର ମରତ ନିଯେ ମାଙ୍କିର ଦିକେ ତାକିଯେ
ଥାକଲ । ମାଙ୍କିର କଳା ଖାଓଯା ଶୈସ ହେଲ ମାଙ୍କି ଓ ତାକାଳ । ଯେନ
ଖୁବ ସହଜେ ମେ ଦଢ଼ି ବାବୁଲର ଚୋଥେ ଭାବ୍ୟ ପଡ଼େ ପାରଲ ।

ମେନ ତାକିଯେ ଥାକଲ ଦଢ଼ି ବାବୁଲର ଦିକେ ।

ତୋରେ ଏକଟା କଥା ବଲାବ ? ତୁହି କି ରାଗ କରାବି ?

ମାଙ୍କି ତାକିଯେ ଥାକଲ ।

ତୋରେ ଆମି ଛାଇଡ଼ା ଆସବ । ଆମି ଯାବ ନା । କାଉରେ ଦିଯା
ପାଠବ । ତୁହି ଆର ଫିରବି ନା । ରାଜି ?

ମାଙ୍କି ହାସଲ ।

ହାସିସ ନା, ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ମାଙ୍କି ଆବାରଓ ହାସଲ ।

ତୋର କୀ ଧାରଣା, ଉପାୟ ଥାକଲେ ଆମି ତୋର ବିଦାୟ
କରିତାମ । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନଗମତେ ଥବର ପୌଛାଯା ଗେଛେ, ଦଢ଼ି
ବାବୁଲରେ ପାଇତେ ହଇଲେ ଆଗେ ମାଙ୍କିରେ ଖୁଇଜା ବାହିର କରୋ ।

ମାଙ୍କି ବଲାଲ-ଚିହ୍ନ-ଇ ।

ଉପାୟ ନାହିଁ ।... ଫିରବି ନା, ବସନ୍ତ । ଫିରଲେ... ।

ଦଢ଼ି ବାବୁଲ କଥା ଶୈସ କରାତେ ପାରଲ ନା, ଫେନ ବାଜାଇଲ
ଫେନ ବେଜେ ଉଠିଲ । ଦଢ଼ି ବାବୁଲ ଧରିଲ ନା, ଫେନ ବାଜାଇଲ
ଲାଗଲ, ଶୈସ ମେ ଫେନ ହାତେ ତୁଳାତେ ବାଧ୍ୟ ହଲେ ଏବଂ କିନ୍ତୁରେ
ଦିକେ ତାକିଯେ ଭିତ କାଟିଲ-କରାଇ କି ! ଆମାର ଫେନ ଧରାତେଇ
ନା । ମେ କଳ ରିସିଭ କରଲ, କିଛକଣ ଧରେ 'ଜି ଆମା' 'ଜି
ଆମା' 'ଅବଶ୍ୟ ଆମା' 'ଆମାର' ଭାବାବେଳ ନା ଆମା । ଦଢ଼ି
ଥାକତେ ଆପନାର ଭାବାବେଳ ନାହିଁ' ବଳେ ଗେଲ । ଫେନ ବାଜାଇଲାରେ ରେଖେ
ମେ ମାଙ୍କିର ଦିକେ ଫିରିଲ-କୀ ଯେବେ ବଲାତେଇଲାମ ?... ହ, ତୁହି
ଫିରବି ନା । ତୋର ମତୋନ ଥାକିବି । ଏହି ରକମ, ଯାର
ଯାର ମତୋନ ନା ଥାକଲେ ଅସବିଧା ।... ମାଙ୍କି । ଦଢ଼ି ବାବୁଲ କୁଣ୍ଡ
ଗଲାଯା ବଲା-ତୋରେ ଆମି କୋମାରସି ! କିନ୍ତୁ ତୁହି
ଫିରିଲେ ଆମି ଏହି ମାଙ୍କି ଖେଲା ଦିମ୍ବ ! ବଲାତେ ବଲାତେ ଦଢ଼ି
ବାବୁଲ କୋମାରେ ଗୁଜେ ରାଖା ପିଣ୍ଡ ବେର କରେ ମାଙ୍କିର ଦିକେ
ହାମ୍ବିମୁଖେ ତାକ କରଲ ।

ନାଦିରା ବେଗମର ଘୁମ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଲେ । ସଚରାଚର ଏ ରକମ
ହୟା ନା । ଫିରେବା ଆଜାନ ପଢେ, ନାଦିରା ବେଗମର ଘୁମ ଭାଙ୍ଗ, ଏ
ରକମ ହେଁ ଆପରେ ବହୁଦିନ ହଲେ । ଦେଇଲି କରେ ଘୁମ ଭାଙ୍ଗାର
କାରଣେ ତାର ମନ୍ତା ଭାର ହେଁ ଥାକଳ; ଯଦିଓ ମେ ନିଜେ ବୁବଳ
ନା । ଏକଦିନ ଦେଇଲି କରେ ଘୁମ ଭାଙ୍ଗାର କାରଣେ ମନ ଭାର ହେଁବ୍ୟାଟା
ଆମ୍ବୋଙ୍କିକ । ଦୁଇ ଘଟା ଦେଇଲେ ଘୁମ ଭେଙ୍ଗେଇ ବଳେ କୋଥାଓ
କିଛିତେ ଏମେ ଯାଏନି । ତାର ଧାରଣା, କିଛିତେ ଆମାର କିମ୍ବା
ଆହେ, ଦେଇଲି କରେ ଘୁମ ଭାଙ୍ଗାର କାରଣ ଆମାର କାରଣ ।

କିଛି ବାମେଲା ଶୁଣ ହେଁବେ କରେଇ ଦିନ ହଲେ । ତିନଟା

ଦୋକାନ ଆହେ ତାର, ଭାଡା ଦେଇଲା । ହଠାତ ମାମି ତିନିକେ ଆଗେ
ତିନିକାନୀଇ ଏକସଙ୍ଗ ଭାଡା ଦେଇଲା ବସନ୍ତ । ଏହି ମାମି ଗେଲ, ମେ କିଛି ବଲାଲ
ନା, ତୃତୀୟ ମାମିରେ ଶୁଣିବେ କରିବାର କାମିକାନୀଇ ଦାବି କରେ
ବସନ୍ତରେ କେ କାମିକାନୀଇ ହେଁ କାମିକାନୀଇ କରେ ।

ତିନ ଦୋକାନୀଇ ଗାଁଷ୍ଟିଙ୍ଗ୍ରେ କରିବାର କଥା ବଲାଲ: କିନ୍ତୁ ମେ ଥାକଲ ଅନନ୍ତ ।

ଅନନ୍ତ ଥାକଲ ବେଳେଇ ମେ ଦୁଇ ମାମିର ଭାଡା ଆମାର କରେ ଆନତେ
ପାରଲ । ତୁବ ମନ୍ତା ଆସିଲ ତାର ମେ ସେ ହେଇ ଥେବେ ଥାରାପ । ମେ

ବସନ୍ତରେ ପାରାହେ, ଏବକମ କାମିକାନୀଇ ପାରିବେ । ହେତେ ପାରାହେ
ପାରିବେ । କଥା ହେଚେ, ଏମସବି ବାମେଲା । ବାମେଲା ଅନେକ ପାର
କରେ ମେ, ବାମେଲା ତାର ଭାଲୋ ଲାଗେ ନା । ବିବାନ ଥେକେ ନାମାତେ
ନାମାତେ ନାମାତେ ନାମାତେ ନାମାତେ ନାମାତେ ନାମାତେ ।

ଏ ରକମ ଭାବରେ ଗିଯେ ନାଦିରା ବେଗମ ଥମକେ ଦାନ୍ଡାଲ । ନା,
ବାମେଲା ଭାଲୋ ଲାଗାର ବ୍ୟାପାର ନା; କିନ୍ତୁ ଜିଦ, ଜିଦ ମେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
କରେ । ଜିଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରେ ବାଲେଇ ମେ କମରଙ୍ଗକେ ବଲାତେ
ପେରେଇଲ-ଏହିଟା ନିଯା ତୁମି ଭାବବା ନା, କାମରଙ୍ଗ । ଏହିଟା ନିଯା
ତୋମର ଭାବବା ଦରକାର ଦେଖାଇଛି ନା ।

ଆମି ଦରକାର ଦେଖାଇଛି । ତୋମାରେ ଏହି ବାମେଲାଯା ଆମି
କେବଳିଛି ।

ଆମାର ଯାନ ଥାକଲେ ତୁମି ଫେଲାତେ ପାରାହେ ନା ।
ମେହିଟା କଥା ନା ।

କଥା କୋନଟା ?

ତୁମି ବାମେଲା ନିତେଇ ।
ନିତେଇ ।

ନାଦିରା, ମାଇଯା ମାନୁଷେର ଏତ ଜିଦ ଭାଲୋ ନା ।
ମେହିଟା ଆମାରେ ବସାତେ ଦାଓ । ତୁମି ପଲାଇତେ ଭାଲୋବାସେ,

ତୁମି ପଲାଇ ।
ଏହିଟା କି ବଳେ ତୁମି-ଆମି ପଲାଇତେ ଭାଲୋବାସେ ।
ଦେଖାଇଛି ତୋ ।

ହେଁଛେ, ଦଢ଼ିକେ ଖବର ଦେଓୟା ହେଁଛେ, ଦଢ଼ି ଖୋଜ ନିଯେ
ଜାନିଯେଛେ ଏବାରେ ବାମେଲା ବଡ଼ । ଏ କଥାଇ ଆବାର ନୃତ୍ୟ କରେ
ଜାନାଲ ଦଢ଼ି ।

ତୁମି ଏହିବାର ଆର ସାମାଲ ଦିତେ ପାରବା ନା, ନା?
ଆୟା, ଆମି ଦେଇ କଥା ବଲି ନାହିଁ ।
ତୋମାର ବଲାର ଧରନ ଦେଇଥା ମନେ ହିତେଛେ ।
ଆୟା, ଆପଣେ ବଲଲେ ଆମି... ।

ନାଦିରା ବେଗମ ହାସଳ—ଆମି ବଲଲେ ତୁମି ପାରୋ, ଏହିଟା

ଆମି ଜାନି ।

ସମସ୍ୟା ହଇଲ ନୃତ୍ୟ ନୃତ୍ୟ ଚେହାରା ଉଠିଟା ଆସତେଛେ । ଯେଇ
ମୁଖ ପୁରାନ, ଯେଇ ମୁଖ ଚିନି, ଯେଇ ମୁଖ ନିଯା ସମସ୍ୟା ନାହିଁ... ।

ସମସ୍ୟା ନୃତ୍ୟ ମୁଖ ନିଯା ।

ନାଦିରା ବେଗମ ମାଥା ସାମାନ୍ୟ ଝାକାଳ ।

ଆମି କି ଏକଟା କଥା ବଲବ, ଆୟା?

ବଲୋ ।...ନା, ବଲବା ନା । କାମରୁଲେର ହେଲେ ଆମି ନିବ ନା ।
ଉନାର ଅନେକ କ୍ଷମତା । ଏଥିନ ଉନି ରାଜନୀତିତ କରାତେଛେ ।

ମେ ଜାହାନାମେ ଯାଉକ । ତୁମି ଅନ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରୋ ।

ବଲେନ ।

ଓଇ ଜମି ବିକିରି ବ୍ୟବହାର କରୋ । ଏହିଟା ପାରବା?
ଜି ।

କରୋ ତାହିଲେ! ଆମାର ଇଚ୍ଛା ଛିଲ ଅନ୍ୟ ରକମ ।

ନାଦିରା ବେଗମର କି ଇଚ୍ଛା ଛିଲ, ସେଟା ଜାନାର ଜନ୍ୟ ଦଢ଼ି
ବାବୁଳ ତାର ଦିକେ ତାକିଯେ ଥାକଲ ।

ଭାବଚିଲାମ କାଯାସାରେର ବିବାହର ସମୟ ତାରେ ଓଇ ଜମି
ଲିଖେ ଦିବ ।

ଆୟା, ରାଖାର ଦରକାର ନାହିଁ । ବିକିରି କହିରା ଦ୍ୟାନ । ଟାକା
ବ୍ୟାଂକେ ରାଖିନ । ବିବାହର ସମୟ ଓଇ ଟ୍ୟାକା ତାରେ ଦିଯା ଦିବେନ ।

ତୁମି ବିକିରି ବ୍ୟବହାର କରୋ । ତୁମିଓ ସିଖନ ଭରସା ପାଛ ନା,
ଓଇ ଜମି ରାଖିନର ଦରକାର ନାହିଁ ।

ଜି, କରବ ।...ଆୟା, ଭାଇୟା କି ବାସାଯା?

ନାଦିରା ବେଗମ କିଛକଣ ଚପ କରେ ଥାକଲ, ସାମାନ୍ୟ

ହାସଲ—ବାବୁଳ, ତୁମି ଆମାର ଜନ୍ୟ ଅନେକ କରଇ, ତୋମାର ମତୋ
ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକ ଆମି ଦେଖି ନାହିଁ, ପାଞ୍ଚ ତୋ ଦୂରେର କଥା । ତର
ମାରେ ମାରେ ଏକଟା ବ୍ୟାପାର ନିଯା ଆମି ଡରାଇ, ଏହିଟା କି ତୁମି
ଜାନୋ?

କିଛିଟା ସମୟ ଶିଶୁର ମତୋ ନାଦିରା ବେଗମର ଦିକେ ତାକିଯେ
ଥାକଲ ଦଢ଼ି ବାବୁଳ । ତାରପର ସେ ହାସତେ ଶୁଣ କରିଲ ।

ଆମାର ତରେର କଥା ଶୁଣିଲା ତୁମି ହାସତେହେ?

ଆୟା, ଆପଣେ ଜାନେନ, ଭାଇୟା କୁନୋ ଦିନଇ ଜାନବ ନା ।
ଜାନି ।

ଜାନଲେ ଦେଇ କବେହି ଜାନତେ ପାରତ । ଜାନେ ନାହିଁ, କୁନୋ ଦିନ
ଜାନବେ ନା । ଆପଣି ଭାବବେନ ନା ।

ନାଦିରା ବେଗମ ଯାଏଇ ମନକ ଭଦ୍ରିତେ ହାସଲ—ଭାବତେ ଚାଇ ନା,
ତରୁ ଏହି ଭାବନା ଆସେ ।...ଦଢ଼ି, ତୁମି ବୁଝବା ନା । ଏହି ତର
ଆମାରେ ଛାଇଡା ଘାଟିତେ ଚାଯା ନା ।

ନାଜିଯା ସମ୍ପର୍କେ କିଛି ଧରଣୀ କାଯାସାରେର କାହିଁ ଥିଲେ
ପାଓୟା ଛିଲ । ଏହି ଏକଟି ମେହେର କଥାଇ ଗତ ଦ୍ୱି ବଚର ହଲେ
ବଲଛେ କାଯାସାର । ଆର ବଲାର ଧରନ ଦେଖାଇ ବୋରା ଯାଇ
ଦୁଜନେର ସମ୍ପର୍କଟା କୋନ ପର୍ଯ୍ୟାନେର । ନିଜେ ଥେକେ ଉତ୍ସାହ ନାଦିରା
ବେଗମ କୋନେ ସମୟଇ ଦେଖାଯନି । ବରଂ ସିଖନ ନାଜିଯାର କଥା
ଶୁଣେଛେ ସେ, ଦୁଜନେର ବାଢ଼ିତ ସମ୍ପର୍କରେ ବ୍ୟାପାରଟା ବୁଝାତେ
ପରେଇ, ତାର ଭେତରେ ଏକଟା ଭାବ ଶୁଣିଲା ହାସତେହେ । ଭୟଟା ସେ
କାଯାସାରକେ ବୁଝାତେ ଦେଖିଲା । ବୁଝାତେ ପାରନେ କାଯାସାର କଟ୍ଟ
ପାରେ, ଭାବରେ ଯା ଏମନ ଏକଟା ଅଭିନ ଭାବନା ନିଯା ଆହେ!
ହୟାତେ ଅଭିନ ତାର ଭାବନା, ହୟାତେ ତାର ଅଭିନ, କିନ୍ତୁ ହୋଇ
ଅଭିନ । ସେ ସେ ଭୟଟା ଏଢ଼ାତେ ପାରେ ନା, କଥା ମିଥ୍ୟା ନା ।

ନାଜିଯା ନାମେର ମେହେରର ଜନ କାଯାସାରେର ଟାନ, କାଯାସାରେର
ମୁଖ ଥେକେ ଶୋନା କିଛି କିଛି କଥା—ଏସବ ନାଦିରା ବେଗମକେ
ଏମନ ଏକଟା ଭୟରେ ଭେତର ଫେଲେ ଦିଯେଛେ—ତାହଲେ କି କିଛିଦିନ
ପର କାଯାସାର ତାର କାହିଁ ଥିଲେ ଦୂରେ ଚଲେ ଯାଇବେ? ଅନ୍ୟ ଏକଟା
ମେହେର କାହିଁ? କାଯାସାର ଯଦି ତାର କାହିଁ ଥିଲେ ଦୂରେ ଚଲେ ଯାଇ,

ତରେ ବସେ ଥାକେ କି କରେ!

ନାଦିରା ବେଗମ ଆସଲେ ଏହି ବ୍ୟାପାରଟା ଗୁଛିଯେ ଭାବତେ ପାରେ

ନା । ଧରା ଯାକ, ବିଶେ ହଲୋ ଓଦେର ଦୁଜନେର, ତାରା ବିଶେ ପର

ଅନ୍ୟ କୋଥାଓ ଉଠେ ଗେଲ ନା, ତାରା ଏ ବାସାଯ ଥାକଲ । କିନ୍ତୁ ଏ
ବାସାଯ ଥାକା ମାନେଇ କାଯାସାରେର ତାର କାହେ ଥାକା ନା, ସେମନ
ଦୂରେ କୋଥାଓ ଚଲେ ଯାଓୟା ମାନେଇ ସବ ସମୟ ଦୂରେ ଯାଓୟା ନାୟ ।

ଖୁବ କାହେ, ପାଶେର ଘରେ ଥେକେଓ ଅନେକ ଦୂରେ ଥାକା ଯାଯା ।
ଏତ ଭୟରେ ଭେତରେ ନାଜିଯା ନାମେର ମେହେଟାକେ ଦେଖେ
ନାଦିରା ବେଗମର ମନ ଭରେ ଗେଲ । କିଛି କିଛି ଚେହାରା ଥାକେ,
ଦେଖାଇ ଶାନ୍ତି ତୌରେ ହେବ । ମେହେଟାର ଚେହାରା ଓ ରକମ, ତାର କି
ମେ ମାର୍ଯ୍ୟା ମେହେଟାର ଭେତର! ନାଦିରା ବେଗମ ମେହେଟାର ଏକଦମ
ସାମନେ ଗିଯେ ଦାଙ୍ଗଳ, ହାସଲ, ଜିଜେସ କରଲ—ତୋମାର ନାମ କି,
ମା?

କି ନାମ ତା ନା ବଲେ ମେହେଟା ଖିଲଖିଲ କରେ ହେସ ଉଠିଲ ।
ହାସି ସାମଲାତେ ସାମଲାତେ ବଲଲ—ଆପନି କିଛି ମନେ କରବେନ ନା
ଖାଲା, ଆମି ଏକଟୁ ବେଶ ହାସି ।

ମେହେଟା ତୋ ଦେଖିଲାମ । ହାସଲା କ୍ୟାନ!

ହାସଲାମ, କାରଣ ଆପନି ଆମାର ନାମ ଜାନେନ । କାଯାସାର
ବଲେନି ଆପନାକେ?

ବେଳେହେ ।

ମେହେଟି ଏବାର ସାମାନ୍ୟ ହାସଲ—ଆମାର ନାମ ନାଜିଯା ।
ଆପନି କି ଏକଟା ବ୍ୟାପାର ଖେଳାଲ କରେଛେ? ଆପନାର ନାମେର
ସଙ୍ଗେ ଆମାର ନାମେ ଅନେକ ମିଳ!

ତୁମି ଆମାର ନାମ ଜାନୋ?

ଜାନବ ନା ବେଳନ, କାଯାସାର ବେଳେହେ ନା । ଥିଥମ ଦିନଇ ବଲଲ,
ତୋମାର ନାମ ଆର ଆମାର ମାରେ ନାମ ଥାଏ ଏକ ।

ନାଦିରା ବେଗମ ହାସଲ—ବସୋ ମା, ତୋମରା ଗଲ୍ଲ କରୋ ।
ଆପନି ବସେନ ।

ତୋମରା ବସୋ... ।

ଆମି ଆପନାର ସଙ୍ଗେ ଗଲ୍ଲ କରତେ ଏମେହି । କାଯାସାରର ସଙ୍ଗେ
ଗଲ୍ଲ ଆମାର ହେଁ ।

ବସଲାମ ।...ଥାକୋ କୋଥାଯା ମା?

ଗୁଣଶାନେ ।

ବାବା କି କରେନ?

ବ୍ୟବସା ।

ମା କିଛି କରେନ?

ଜି, କରେନ । ବନ୍ଧୁଦେର ସଙ୍ଗେ ଗଲ୍ଲ କରେନ ଆର ଆଡ଼ା ଦେନ ।

ନାଦିରା ବେଗମ ହେସ ଫେଲାମ—ଏହିବେ ବଲେ ନା ମା ।

ଖାଲା, ଆମି କି ଏକଟା କଥା ବଲବ ।

ବଲୋ ।

କାଯାସାର ଯା ବଲେଚିଲ, ଆପଣି ତାର କଥେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ।

ଆର ତୁମି ସେ କତ ସୁନ୍ଦର ମେହେଟି କି ତୁମି ଜାନୋ?

ନାଜିଯା ଦୁଇ ପାଶେ ମାଥା ନାଡ଼ିଲ, ଜାନେ ନା ସେ ।

ଜାନୋ ନା?

ଜି, ନା । ଆପଣି ଏକଟୁ ବଲେନ ନା ।

ନାଦିରା ବେଗମ ନାଜିଯାର ଦିକେ ତାକାଳ । ଦେଖି, ମେହେଟିର
ମୁଖ ଚାପା ହାସିତେ ତରେ ଆହେ । ତାର ଦିକେ ତାକିଯେଇ ଥାକଲ
ନାଦିରା ବେଗମ । ତାର ମନ ହାଲେ, ଏ ରକମ ଏକଟା ମେହେ ସାରା
ବାଢ଼ି ଆଲୋ କରେ ରାଖାତେ ପାରେ ।

ମେହେଟି ବିଦାଯ ନିଲ ବିକେଲେର ଆଗେ ଆଗେ । କାଯାସାର ଓ
ବେର ହଲୋ ତାର କଥା କରିବାକେ ବୋଲା ଦରକାର, ଏଟା ତାର
ଅନେକକଣ ଥେକେଇ ମନେ ହରେ । ଆର ସେହେତୁ ବଲତେଇ ହରେ,
ନାଦିରା ବେଗମ ସଚରାଚର ଯା କରେ, ଜାମିଯେ ନା ରେଖେ ବଲେ
କେଲ ।

ନାଦିରା ବେଗ ଥାଯାନ ବଲେ ଥେତେ ବସେ କାଯାସାର ରାଗ
ଦେଖାତେ ଶୁଣ କରିବାକେ ବୋଲା ଦରକାର... ।

କିମେ ଆମାର ଭାଲୋ ଆର କିମେ ମନ୍ଦ, ଏହିଟା ଆମି ବୁଝି
ବାପ ।

ହୁଅ, ତୁମି ତୋ ବୋବୋଇ ।

ବୁଝି ।...ଏକଟା କଥା କଣ ଓ । ଓଇ ନାଜିଯା ମେହେଟାର ତୁମି

ଭାଲୋବାସୋ ?

ଖାଓଡ଼ୀ ଥାମିଯେ କାଯସାର ବାଟ କରେ ତାକାଳ । ଚୋଖ ନାମିଯେ
ନିଯେ ଚୁପ କରେ ଥାକଳ ।

ଚୁପ କହିରା ଆଛ କ୍ୟାନ ! ବଲୋ ।

ତୁମିଇ ନା ବଲଲେ, ତୁମି ସବ ବୋବୋ ।

ତୋମାର ମୁଖ ଥେକେ ଶୁଣିଲେ ଭାଲୋ ହୟ ।

ହଁ... ଏମାନି ଆର ନିଯେ ଆସିନି ।

ଏହିଟା କୁନୋ ବ୍ୟାପାର ନା ...ମେରୋଟା ତୋମାରେ ଭାଲୋବାସେ ?

ହଁ... ତୋମାର ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରଣେ ଏଳ ତୋ ମେ ଜନାଇ ।

ବାପ, କାରୋର ବାଢ଼ିତେ କାରୋର ଆସା, କାରୋର ସଙ୍ଗେ ଦେଖା
କରଣେ ଆସା, ଏହିଟା ଭାଲୋବାସା ନା । ଏସବ ଛାଡ଼ାଓ ଭାଲୋବାସା
ହୟ, ଆବାର ଏସବ ବେଶ ବେଶ ଥାକଲେବେ ଭାଲୋବାସା ନାଓ
ହଇତେ ପାରେ ।

ପାରେ । ...ଆମାଦେର ସମ୍ପକେର ଦେତ ବଛର ହୟେ ଗେଛେ । ...
ମା... ।

ନାଦିରା ବେଗମ କାଯସାରେର ଦିକେ ତାକାଳ । କାଯସାରେର
ଚୋଖେ-ମୁଖେ ସାମାନ୍ୟ ଦ୍ଵିଧା—ତୋମାର ସବ କଥା ଠିକ ଠିକ ବୁଝାତେ
ପାରିଛି ନା । ତୋମାର କି ନାଜିଯାକେ ପଚନ୍ଦ ହୟନି?

ଖୁବହି ପଚନ୍ଦ ହାହେ ।

କାଯସାର ଆରୋ କିଛୁ ଶୋନାର ଅପେକ୍ଷାଯ ଥାକଳ ।

ଖୁବହି ପଚନ୍ଦ ହାହେ ବିଲାଇ ଏତ ସବ କଥା । ...ତୁମି ଖାଓଡ଼ୀ
ଥାମାଇଛ କ୍ୟାନ ?

ତୁମି ବଲୋ ।

ବାପ, ଆମାର କଥା ମାତ୍ର ଦୁଇଟା ।

ବଲୋ ।

ତାର ଆଗେ ଆରୋ ଦୁଇଟା କଥା ।

ଆହା ଆସ୍ମା, ଏତ ପୌଚିଯୋ ନା ।

ତୋମରା ଦୁଜନ ବିବାହ କରିବା?

ସମ୍ପର୍କ ହେବ, କିନ୍ତୁ ବିଯୋ କରିବ ନା, ଆସ୍ମା, ଆମରା ଏ ରକମ
ଭାବି ନା ।

ମନଷ୍ଟିରି?

ଜି ।

ସବ ଦିକ ଭାଇବା ଦେଖଛ?

ଜି ।

ନାଦିଯା ବେଗମ ସାମାନ୍ୟ ହାସଲ । ଏହି ବ୍ୟାସେ ସମସ୍ୟା ହଇଲ,
ମନେ ହୟ ସବହି ଦେଖା ହାହେ । କିନ୍ତୁ କତ କୀ ଯେ ବାକି ଥାକେ !

ଥାକ, ଏହିଟା ବ୍ୟାପାର ନା, ଏହିଟାଇ ନିୟମ ।

ଆସ୍ମା, ତୁମ ବଲବା?

ମେରେର ବାଡ଼ିର ଖବର ନିଛ?

ଟୁକଟକ । ...ଆସ୍ମା, ଏଥିନ ଆର ଆମରା ସବ କିଛୁ ଜିଜେତେ
କରିବ ନା ।

ଜାନି । ଘରେ ବୈହାଓ ବାଇରେର ପୃଥିବୀ ଯେ ବେଦଲାଇଛେ, ଟେର
ପାଇ । ତ୍ରୁ ବିବାହେର ବ୍ୟାପାର ଯଥିନ, କିଛୁ ଖବର ନିତେହେ ହୟ ।

ତା ନିଲାମ । କିନ୍ତୁ...ଧରୋ, ଏକଟା ଖବର ଧରୋ, ଦେଖଲାମ
ଭାଲୋ ନା । ମେଇ ଜନ୍ୟ ଆମାଦେର ଦୁଜନେର କି ବିଯୋ କରା ଉଚିତ
ହେବ ନା ?

ଠିକ ତା ନା । ...ବିବାହ ବନ୍ଧ ହେଯାର କାରଣ ଦେଖି ନା । କାରଣ
ସଂପର୍କ କରିବା ତୋମରା ।

ଓଦେର ବାସାଯ ଯାଇନି । ଯା କିଛୁ ଶୁଣେଛ ନାଜିଯାର ମୁଖ
ଥେକେ, ମନେ ହୟେହେ ଓଦେର ଫ୍ୟାମିଲିର ଭେତରକାର ସମ୍ପର୍କ ଖୁବ
ଭାଲୋ ।

ଆମାରଙ୍କ ତାଇ ଧାରଗା । ମେରୋଟାର ସଙ୍ଗେ ପାଂଚ ମିନିଟ କଥା
ବଲଲେ ବୋବା ଯାଯି ସେ ଭାଲୋ ଫ୍ୟାମିଲିର ମୋତେ । ସେ ସରଳ

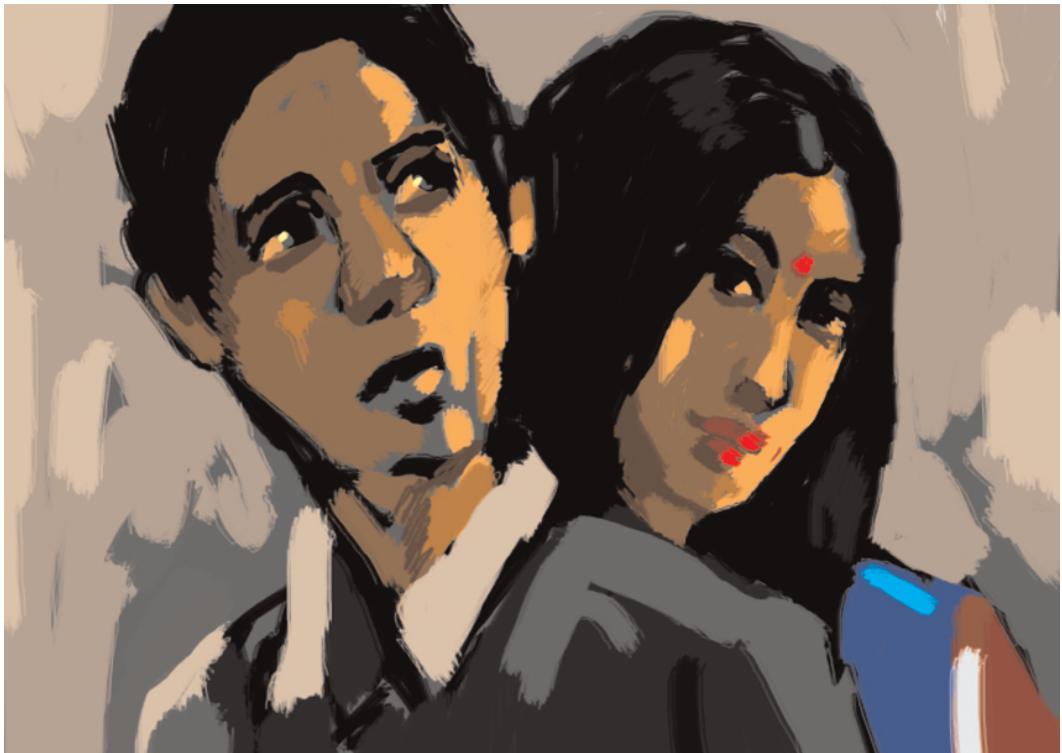
ଆବାର ବୁନ୍ଦିମତୀ । ...ତୁମି କି ତାର ଜିଦ ଟେର ପାଇଛୁ?

ଜିଦ? ନା, ଆସ୍ମା । ଆମାର ମନେ ହୟ ସେ ଏକଟୁ ନ୍ୟାକା ।

ନା, ଜିଦ ଆହେ । ଅନେକ ଜିଦ ଆହେ । ...ବାପ, ଏଥିନ
ତୋମାରେ କଥା ଦୁଇଟା ବଲି?

ଜି, ଆସ୍ମା ।

ଜୀବନେ କିଛୁଇ ନିଶ୍ଚିତ ନା । ତୋମରା ଦୁଇଜନ ଦୁଇଜନରେ
ବିଶ୍ୱାସ କରୋ । ଜୀବନେ କିଛୁଇ ନିଶ୍ଚିତ ନା, ମେଇ ଜନ୍ୟ ସବ ସନ୍ତୋଷ
ମେଇ ଜନ୍ୟ ବଲି, ବିଶ୍ୱାସ ଯଦି ମେ କଥନେ ଭାଙେ, ଭାଙେ । ତୁମ
ତାରେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ଦିଛ, ମେହିଟା ଭାଙ୍ଗବା ନା ।

ଏକଦିନ ନିଯେ ଆସବ |...ଏକଦିନ ଏସେଓଛିଲ ତୋ । ତୁମି ଛିଲେ ନା, ମାଯେର ମଙ୍ଗେ ପରିଚିତ ହେଁଛେ ।

ଆଇନୋ । ପରିଚିତ ହବ |...ଯାଓ ମା, ସାରା ଦିନ ପର ଫିରଇ । ତୋମାର ଅନୁଷ୍ଠାନ କେମନ ହଲୋ? ତୁମିଓ ବଜ୍ରତା ଦିଯେଛ ।

ଦାଗନି?

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନେର ସାରା ମୁଖେ ହାସି ଛଡ଼ିଯେ ପଡ଼ିଲ । କୀ ବଲେଛ, ବଲୋ ତୋ?

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନେର ଲଜ୍ଜା ଲଜ୍ଜା କରିଲ । ତବେ ସେ ଜାନାଲ, ମେ କୀ ବଲେଛ । ବଳା ଶୈଶ ହେଁତାର ଆଗେଇ ସେ ଦେଖିଲ ନାଜିଯାର ମୁଖେ ହାସି

ମାହମୁଦ ଚାଚା ଲିଖେ ଦିଯେଛେ, ନା?

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ଲାଜୁକ ଭାଙ୍ଗିତେ ମାଥା ଝାକାଳ ।

ମାହମୁଦ ଚାଚା ହଚ୍ଛେ ଇବଲିସ ।

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ଏବାର ହୋ ହୋ କରେ ହାସତେ ଶୁରୁ କରିଲ—କ୍ୟାନ, ସେ ଇବଲିସ କ୍ୟାନ!

ତୁମି ଜାନୋ ନା, ବଲୋ ଜାନୋ ନା ସେ ଇବଲିସ?

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନେର ହାସି ବ୍ଦୁ ହଲୋ—ଜନି । ତୁମ ଠିକ ବଲାଛ । ସେ ଇବଲିସ ।

ଏହି ଇବଲିସକେ ତୁମି ଆର ପାତା ଦେବେ ନା, ବରେଛ?

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ମାଥା ଝାକାଳ, ନା, ଏହି ଇବଲିସକେ ସେ ଆର ପାତା ଦେବେ ନା । ମାଥା ଝାକିକିରେ ସେ ଗାଡ଼ିତେ ଉଠି ପଡ଼ିଲ । ତାର ମୁଖେ ମୃଦୁ ଏକଟା ହାସି ଅନେକଙ୍ଗଣ ଥାକିଲ । ଏର ଡେତରିଇ 'କାଯାମାରଟ' ନାମଟା ବାରକରେ ଉକି ମାରିଲ । ଆଜ୍ଞା, ଏହି କାଯାମାରଟ କେ? ଏର କଥା ସେ କି ନାଜିଯାର ମୁଖେ ଆଗେ ଓ ଶୁଣେଛେ? ସେ ମନେ କରତେ ପାରିଲ ନା ଶୁଣେଛେ କି ନା । ସେ ଯାଇ ହୋଇ, ନାମଟା ଟୁକେ ରାଖିବେ ହେଁ, ତାର ମନେ ହଲୋ । ନାଜିଯା ସଖିନ କାଯାମାରେର କଥା ବଲଛିଲ, ତାର ମୁଖ କିଛୁଟା ହଲେ ଓ ବଦଲିଯେଛିଲ । ବଦଲାକ, ତେମନ ସମ୍ପର୍କ ଥାକିଲେ ବଦଲାତେହ ପାରେ । ଆର ତେମନ କୋନୋ ସମ୍ପର୍କ ଯଦି ଥେକେତେ ଥାକେ, ତାର ଆପନି ନେଇ । କିନ୍ତୁ କୋଥାଓ ଭୁଲ ହଚ୍ଛେ କି ନା, ଏଟାଓ ଦେଖିତେ ହେଁ । ଏ ବୟସେର ଛେନେମେଯେର ଅନେକ ଭୁଲ କରେ ।

ପୋଶାକ ପାଣ୍ଟେ ହାତ-ମୁଖ ଧୁଯେ ନିଯେ କିଛୁକଣ ଦୋଳନାଯା

ଦୁଲଲ ନାଜିଯା । ତାର ଘରଟା ଦେଖାର ମତୋ । ଆକାରେ ବିଶାଳ, ଚାରଙ୍ଗନ ମାନ୍ୟରେ ଜନ୍ୟ ଚାରଟା ଘର ହତୋ ଏ ବକମ । ଘରେ ଭେତର ନେଇ-ଓ ବା କୀ । ଦୋଳନ ଏକଟା ଛିଲ ବାରାନ୍ଦାୟ । ହଠାଂ ବାବା ଏକଦିନ ବଲାନେ—ତୋମାର ଘରେ ଭେତର ଓ ଏକଟା ଦୋଲନାର ବ୍ୟବହାର କରେ ଦେଇ । ନାଜିଯା ଦରକାର ନେଇ, ଦରକାର ନେଇ ବଲାର ସମୟରେ ପେଲ ନା, ତାର ଆଗେଇ ବ୍ୟବହାର ହେଁ ଗେଲ । ବାବା ମାବେମଧ୍ୟେଇ ଏଟା-ଓଟା କିମେ ଆନେ । ଜିନିମଟ ନାଜିଯାର ଆଦେସ୍ତର କି ନା, ତାଓ ଭେବେ ଦେଖେ ନା ।

ନାଜିଯାର ମାବେ ମାବେ ରାଗ ହୟ—ଏଟା କୀ?

ଏହିଟା କୀ, ସେହିଟା କି ଆମି ଜାନି!

ନା ଜେନେଇ କିନଲେ?

କିନଲାମ ।

ଆଶର୍ଯ୍ୟ! ଏଟା କୀ, ତା ତୁମି ଜାନୋ ନା, ଏଟା ଆମାର ଦରକାର କି ନା, ତା ଓ ତୁମି ଜାନୋ ନା... ।

ଦେଖିଲାମ, ତାର ବସିଲୀ ଖବ ସୁନ୍ଦର ଚେହାରାର ମେଯେ, ତାର ମତୋ ଅତ ସୁନ୍ଦର ନା, କିମଳ । ଆମି ଭାବାଲାମ ତାଇଲେ ତୋର ଓ ଏକଟା ଦରକାର ।

ତୁମି ଏଭାବେ ତାର କିନବେ ନା, ପିଲିଜ ବାବା ।

ବାବାକେ ବଲେ ଲାଭ ନେଇ, ନାଜିଯାର ଜାନା ହୟ ଗେଛେ । ତବେ ତାର ଏତ ବଡ଼ ସର ନାନା ଧରନେର ଅଥ୍ୟାଜନୀୟ ଜିନିମପତ୍ରେ ଯେ ଭାବେ ଯାଚ୍ଛେ, ଏହି ଦେଖେ ସେ ମାବେ ମାବେ ବିରକ୍ତ ହୟ । ତାର ବିରକ୍ତ ହୟ ତାର ପଡ଼ାର ଟେବିଲେର ଓପର ମାବେ ମାବେ ବାବାର ଟାକା ତାର ଦରକାର ନେଇ । ତାର ନାମେ ଏକଟା ବସିଲୀ ରେଖେ ସାଥେ ଯାଏଇ, ବାବା ଯାଏ ମାବେ ମାବେ ମାଲିକନା ତାର ନାମେ, ମେଥିନ ଥେକେ ଟାକା ଆମେ । ସେହି ଟାକାକି ତାର ପକ୍ଷେ ଖରଚ କରା ସନ୍ତୋଷ ନା, ବ୍ୟାଧକେ ଜମା ରାଖିବେ ହୟ, ଏର ଓପର ଆବାର ଯଦି ଟେବିଲେର ଓପର ଟାକାର ବାଢିଲ, ମେଜାର ଖାନିକଟା ଗରମ ହତେଇ ପାରେ—ବାବା, ଏତ ଟାକା ଦିଯେ ଆମି କୀ କରବା!

ସେହିଟା ଆମି କ୍ୟାମନେ ବଲବ, ତୁମି କୀ କରବା!

ଆମାକେ ନା ବଲେ ଆମାର ଟେବିଲେ ଆର ଟାକା ରାଖିବେ ନା । ଆଜ୍ଞା ।

ଶ୍ରୀର ଭାଲୋ ଲାଗଛିଲ ନା ଦିନ୍ଦିର । ହଠାତ୍ କେମନ ଜୁର ଜୁର ଭାବ,
ହଠାତ୍ ମନେ ହଛେ ଶ୍ରୀରେ କୋନେଇ ଶକ୍ତି ନେଇ । ଶ୍ରୀର ନିଯେ ସମସ୍ୟା
ନେଇ ଦାଡ଼ିର । କବେ ମେ ଶେୟ ଅସୁଷ୍ଟ ହେଯାଛେ, ତାଓ ମେ ମନେ କରତେ
ପାରେ ନା । ଅସୁଖ ହଲେଓ ସେଟା ଦୁଦିନେର ବେଶି ଥାକେନି । ଆର ଅସୁଖ
ବଲତେ—ଜୁର । ଆର କୋନୋ ଅସୁଖର କଥା ମନେ ପଡ଼େ ନା । ଆଜ
ବ୍ୟାଗରାଟୀ ଅନ୍ୟ ରକମ । ମେ ଶ୍ରୀରେ ଜୋର ପାଛେ ନା । ତାର ହାଟୀର
ଅଭ୍ୟାସ । ହାଟୀରେ ଭାଲୋ ଲାଗେ । ତାର । ଏଖନ ହାଟୀରେ କଟ୍ ହଛେ । ମେ
ଥାମଳ । ବାଢ଼ିର ଥାଯ କାହେ ଚଲେ ଏମେହେ । ବାକି ଏହିଟୁକୁ ପଥ ମେ
ହେବେ ମେତେ ପାରବେ ନା, ନାକି ରିକଶା ନିତେ ହେବେ? ଏଖନ ହଟ କରେ
ରିକଶା ପାଓଯାଓ ମୁଶକିଲ । ଦିନ୍ଦି ତାକାଳ ରାତର ଦୁଦିକେ । ମେ କିଛୁ
ପଥଚାରୀ ଦେଖିଲ ଶୁଦ୍ଧ, କିନ୍ତୁ ଖାଲ କୋନୋ ରିକଶା ନେଇ । ଦିନ୍ଦି ଟେର
ଫେଲ, ମେ ଆରୋ ଝାଙ୍ଗି ବୋଧ କରାଛେ । ମେ ରାତା ଥେକେ ଏକଟୁ ସରେ
ଦାଡ଼ାଳ ।

ତଥନ ମେ ଶକ୍ତା ଶୁନତେ ଫେଲ । ଚାପା ଆର୍ତ୍ତନାଦେର ଶବ୍ଦ, ଚାପା
ଧାକର ଶବ୍ଦ, ଗୋଣନିର ଶବ୍ଦ । ଦିନ୍ଦି ତାକାଳ ତାର ପେଛନ ଦିକେ ।
ପେଛନ ଦିକଟା ଅନ୍ଧକାର । ପେଛନ ଦିକଟା ଢାଲୁ । ତାକିଯେ କିନ୍ତୁ ବୋକା
ଯାଯା ନା । ତବେ ଶବ୍ଦ ଓଦିକ ଥେବେଇ ଆସାହେ । ଦିନ୍ଦି ତାକିଯେ ଥାକଳ
ମୋଦିକେ । ତାରପର ମେ ପଥ ବେଯେ ନାମତେ ଲାଗଲ । ନାମତେ
ନାମତେ ମେ ନିଜେଇ ଆବାକ ହାଲୋ । କୋଥାଯ କିମେର ଶବ୍ଦ ହଛେ, ତାତେ
ତାର କୀ ଏସ ଯାଯ! ମେ କେନ ସେଇ ଶଦେର କାବ୍ୟ ଜାନାର ଜଣ ଉତ୍ତଳା
ହୁଏ ଉଠାଇଛ! ନିଜେର ଓପର ବିରଜ ହେଲେ ଦିନ୍ଦି । କିନ୍ତୁ ମେ ଥାମଳ ନା ।

ଆନ୍ଧକାରେର ମଧ୍ୟେ ପୁରୋ ଦେଖା ଗେଲ ନା, ବୋକା ଗେଲ । ମେଯୋଟାକେ
ମାଟିତେ ଫେଲେ ଦୁଜନ ଚେପେ ଧରେ ରେଖେହେ, ବାକିଜନ ଶୁରାରେ ଯୌଂ
ଯୌଂ କରତେ କରତେ ବ୍ୟନ୍ତ । ଓହି ଅବଶ୍ୟାଓ ଓହି ଲୋକଇ ପ୍ରଥମ ତାର
ଉପାଷ୍ଟିତି ଟେର ଫେଲ । ମୁଖ ଫିରିଯେ ଏକବାର ଦେଖଲ, ଉଠେ
ଦାଡ଼ାଳ—ଆଇ, ତୁହି କେ?

ତିନିଜନ ମିଲ୍ଲା ମେଯୋଟାରେ ଧରାଇନ କ୍ୟାନ?

ଶ୍ଵେତ ହୁଇଛେ ତାଇ ଧରାଇ ।

ଛାଡ଼ନ । ଓରେ ସାଇତେ ଦ୍ୟାନ ।

ଲୋକ ତିନିଜନ ଏକସାନ୍ଦେ ହାସଲ, ଏକଜନ ବଲଲ—ଚାନ୍ଦୁ, ତୁମି
କେଡା?

ଓରେ ଛାଡ଼େନ ।

ଏହି ମାହିଯା ତୁମାର ଆହ୍ଲାଯ ଲାଗେ? ବୁଡ଼? ମା?

ଏତ କଥା ବଲେନ କ୍ୟାନ? ଏରେ ଛାଡ଼ତେ ବଲତେଛି ଛାଡ଼େନ ।

ଲୋକ ତିନିଜନ ଆବାର ହାସଲ—ଭାଗ ନିବା?

ତିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁଣମ...

ଆରେ, ଏହିଟା ମେଥି ପାଗଲ । ଆଇ ହାରାମଜାଦା...

ଏକ...

କାଲାମ ଚାଙ୍ଗୁଟା ବାହିର କରତ ।

ଦୁଇ...

କାଲାମ ଲଦ୍ଧା ଏକଟା ଚାକୁ ହାତେ ଏଗୋତେ ଆରାନ୍ତ କରଲ ।

ତିନ...

କାଲାମ ବଲଲ—ମାଦାନୀର ପୁତ, ତରେ ଆଜ ଖାଇଛି ।

ପ୍ରଥମ ଗୁଲିଟା କାଲାମକେ କରତେ ପାରତ ଦିନ୍ଦି, କାଲାମଇ ଛିଲ
ସବଚେଯେ କାହେ । କାଲାମକେ ବାଦ ଦିଯେ ମେ ପରପର ଦୁଟୀ ଗୁଲି କରଲ
ଏକଟୁ ଦୂର ଦାଡ଼ାଳୋ ଦୁଜନକେ । ତାଦେର ପା ଲକ୍ଷ କରେ ଗୁଲି କରଲ ମେ,
ଏହି ଆଧୋ ଅନ୍ଧକାରେ ଗୁଲି ଦୂଟେ ଠିକମତେ ଲାଗଲ ବଲେ ଖୁଶି ଖୁଶି
ଲାଗଲ ଦିନ୍ଦି, ଏଖନେ ତାହେଲ ହାତ ପୁରୋ ଠିକ ଆଛେ!

ଓନିମେ କାଲାମ ଛୁରି ହାତେ ଜମେ ଗେଛେ । ଦିନ୍ଦି ବଲଲ—ଥାମଲେନ
କ୍ୟାନ, ଆମେ ।

କାଲାମର ହାତ ଥେକେ ଛୁରି ପାଡେ ଗେଛେ, ମେ ବଲଲ—ଓନ୍ଦାଦ...

ଦୌଡ଼ ଦାନ । ଲଦ୍ଧ ଦୌଡ଼ ଦିବେନ । ଥାମଲେନ ନା ।

କାଲାମ ଦୌଡ଼ ଦିତେ ନିଲ, ଦିନ୍ଦି ତଥନ ଗୁଲିଟା କରଲ, କାଲାମ
ମାଟିତେ ପାଡେ ଗେଲ । ଦିନ୍ଦି ବଲଲ—ମୁଖ ଦିଯା ଏକଟା ଶବ୍ଦ ବାହିର
କରିବେନ ତୋ କାଇଲଜା ବରାବର ଗୁଲି କରିବ । ଉଠୀ ଦାଡ଼ାଳ, ତିନିଜନ
ତିନିଜନରେ ଧରେନ, ତାରପର ଯାନ ।

ତିନିଜନ ଲ୍ୟାଂଚାରେ ଲ୍ୟାଂଚାତେ କିଛୁଦର ଗେଲେ ଦିନ୍ଦି ମେଯୋଟିର ଦିକେ
ତାକାଳ । ମେଯୋଟା ଗୁଟଳ ପାକିଯେ ଗେଛେ । କାଁପାଇବେ ।

ଦିନ୍ଦି ବଲଲ—ଆପାନେ ସିହା ଆଛେନ କ୍ୟାନ । ଆପାନେ ଦୌଡ଼ାନ ।

ମେଘୋଟା ଉଠିଲେ ଗିଯେ ପଡ଼େ ଗେଲ ।
ବାଢ଼ିର ରାତା ଚିନବେନ ?
ମେଘୋଟା ସାମାନ୍ୟ ମାଥା ଝାକାଳ କି ଝାକାଳ ନା ।
ଓଡ଼ିନ, ରତ୍ନା ଦେନ । ଏହି ବଳେ ଦଢ଼ି ଆର ଦାଁଡ଼ିଲ ନା । ମେ ଦାଳୁ
ରେଯେ ଉଠିଲେ ଆରଙ୍ଗ କରିଲ । ଶୁଣିର ଶଦ୍ଦ ରାତାର ବିନାରାୟ କିଛି
ବିକିଷ୍ଟ ଭିଡ଼ ଜମିଯେଛି । ଦଢ଼ିକେ ଉଠି ଆସିଲ ଦେଖ ମେହି ଭିଡ଼
କିଛିଟା ସାର ମର ଗେଲ । ଏକଜନ ଶୁଦ୍ଧ ସାହସ କରିଲ ଜିଜେସ
କରିଲ—କି ଭାଇ, କି ହିଛେ, ବୁଝାଲେ କିଛି ?
ଦଢ଼ି ବଗଲୁ—ବୁଝାଇ । କିନ୍ତୁ ଆପନେରେ ବଳତେ ଇଚ୍ଛା କରିଲେ ନା ।
ଇଟିକେ ଇଟିକେ ଦଢ଼ି ଟିର ପେଲ—ମେ ଆର ଅସୁଳ ବୋଧ କରିଲେ ନା,
ଶରୀରର ବେଶ ବାବରେ ଲାଗାଇ ।
ବାଢ଼ି ଫିଲାଇ ତାକେ ଦେଖେ ବସନ୍ତକୁମାର ଅବଶ୍ୟ ଚମକେ
ଟାଟି—ଆପନାକେ ଅମନ ଲାଗେ କ୍ୟାନ ?
କେମନ ଲାଗେ ?
ମନ ହିଟିଲେ ହେ ଆପନେରେ କାଟ୍ଟାଯା ଠୋକରାଇଛେ ।
ଦଢ଼ି ତାକିଯେ ଥାକିଲ ବସନ୍ତକୁମାରର ଦିକେ ।
ରାଗ କରିଲ କ୍ୟାନ ! ଆପନେରେ ଦେଖିଥା ଯେହିଟା ମନେ ହିଟିଲେ,
ମେହିଟା କିଲାମ ।
ରାଗ କରିଲ କେ କହିଲ ? ଆମି ଖୁଣ ହିଛି । ଆମାରେ କାଟ୍ଟାଯାଇ
ଏହାନେ ଠୋକରାଇଲେ ହେ । ବାହିରେ ଠୋକରାଇଲେ ହେ, ଡେତରେ
ଠୋକରାଇଲେ ।
ଗୋଛଲ ଯାଇବେନ ?
ଯାମୁ ... ମାକି କହ ?
ହେବେ ଆଟକାଯା ରାଖି ।
ଆଟକାଯା ରାଖ, ବସନ୍ତ, ତୋମାର ସାହସ ଦେଖିଥା ଟାକି ଖାଇଲାମ ।
ଆଟକାଯା ନା ରାଖିଲ ଉପାୟ କୀ ବୁଝି ଡିଶ୍ଟର୍ ଦୟାର ।
ତୋମାର ଚେହାରା ଶୁଦ୍ଧ ହିଲେ ଦେଖିତା ମେ ତୋମାରେ କତ ପଛନ୍ କରେ ।
ହାତାତେ ମେ ବିବାହର ପ୍ରତିବାଦ ଦିତ ।
ତାରେ କି ଆପନାର କାହେ ନିଯା ଆସବ ?
ଆନବା ନା କ୍ୟାନ ! ମାକିର ଲଗେ ଗଲ୍ଲ ଜମା ହଇଯା ଆହେ ।
ମେ କିନ୍ତୁ ଏକଟି ଡାଇଛେ ।
ଦଢ଼ିର ଚାଖ ସକ ହେଁ ଗେଲ—ତୁମ କିଛି କରାଇ ?
ଆମି କି କରିବ ? ଆପନେହି ନା ତାରେ ପିଲିଲ ଦେଖିଲେନ !
ଅ ...ନା, ରାଗ କରେ ନା । ଅଭିମାନ ହିଛେ ଓର । ଓର ଆନୋ ।
ବସନ୍ତକୁମାର ପା ବାଡ଼ିଲ ।
ଦଢ଼ି ବଗଲ—ଆମାର ଗଲ୍ଲ କେଟ ବୁଝେ ନା । ଆମି ନିଜେଓ ନା । ମାକି
ନା ଥାକିଲେ କି ଯେ ଅସୁବିଧାଯ ପଡ଼ିତାମ ।

ଏକଟା ଖୁଣ । ସାରକି ଭାବିଲ । ଏକଟା ଖୁଣ ଏମନ କି ବ୍ୟାପାର । ଏହି
ବାହିଲାଦେଶେ ଆକହାର ଖୁଣ ହିଛେ । ଏତ ଏତ ଖୁଣ, ପୁଣିଶ ସବ ଖୁନର
ବିବରଣ ଖାତାଯାଇ ତୁଳିତ ପାରାଇ ନା । ଏତ ସବ ଖୁନର ସଙ୍ଗେ ଯଦି
ଆରେକଟା ଖୁଣ ଯୋଗ ହେଁ, ଏବେ ଏତି ବେଳେ ଯାବେ ଯେ ମେହି
ଖୁନର ଭାବ ବହନ କରା ଯାବେ ନା ? ହଜଜ ହିସାବ ବଲେ, ଓତେ ଖୁଣ ଆରୋ
ବର ଖୁନର ସଙ୍ଗ ମିଳିବିଶେ ଯାବେ, ଏବ ବାହିରେ ଆର କିଛିଟା ହବେ ନା ।
ସାକିଶ ହାସଲ—ତାହିଲେ ଦଢ଼ିକେ କି ଫାଳାଯା ଦିବ ?
କିଛକଣ ଭାବିଲ ସାରକି । ତାର ମନେ ହଲେ, ଯଦିକେ କାଜଟା ବେଶ
କଠିନ, ତବେ ତକେ ତକେ ଥାକିଲେ ଦଢ଼ିକେ ମେ ଫେଲେ ଦିତେଇ ପାରେ ।
ତାରପର ?
ତାରପର କିଛିଟା ନା । ସାରକି ବଗଲ ।
ତାହିଲେ ତକେ ତକେ ଥାକିବ ଆମି ? କି ବଳନ ଭାଇଜାନ ?
ଥାକିତେ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଯା ଚାଓ ତା କି ପାରେ ?
ଭାଇଜାନ, ଦଢ଼ି ନା ଥାକିଲେ, ତାରପରି ଆମି । ଅଟୋମେଟିକ ଚର୍ଯ୍ୟା
ବାଇଲେ ଏକଟା କଥା ଆହେ ।
ଆତିକୁଜାମାନରେ ବୋକା ଭାଇବ ନା ।
ଏହିଟା କଥା ।
ଧରୋ, ମେ ବୁଝିବା ଫେଲିଲ ଦଢ଼ିକେ ତୁମିଇ ସରାଇଛ... ।
ତାହିଲେ ଆମାରେ ମେ ନିବ ନା ।
ଠିକ ।
ତାହିଲେ ?
ଅପେକ୍ଷା ।
ଓଯୋଟିଙ୍ ଭାଲୋ ଲାଗେ ନା ଭାଇଜାନ ।
ସବର ସବର ।
ଧରେନ, ଏହି ସବରେ ନେଓଯା ଫଳିଲ ନା ।

କିମେ ମେଓଯା ଫଳିଲ, ତୁମ ଜାନୋ ନା । ମାଥା ଠାଣ୍ଡା ରାଖୋ ।

ରାଖିଲାମ । ଅନ୍ତ ଦିନେର ଜଇନ୍ ରାଖିଲାମ । କିନ୍ତୁ... ।

କିନ୍ତୁ କୀ ?

ବଡ଼ି ମନ ଚାଯ ଏକଥାନ ସାର୍କିସ ଶୁରୁ ହୋକ ।

ତୁମ ଦୂର ଥେକେ ହେବେ ଆସିଲେ ନା ? କାଯାସାର ବଲିଲ । ତୋମାକେ
କି ଯେ ଶୁନିର ଲାଗାଇଛି!

ନାଜିଯାକାରେ ଆଜ ସତିଇହ ରୋଜକାର ତୁଳନାୟ ବେଶ ଶୁନିରୀ

ଲାଗାଇ । ତାର ଚେହାରାଯ ଗତିର ଏକ ମାୟା ଆହେ । ତାର ଉଞ୍ଜଳତା ବା
ଅନ୍ତ ଯେକେନେ କାବି ହୋଇ ମେହି ମାୟା ସବ ସମୟ ଚାଇସ ପଡ଼େ ନା ।
ଆଜ ମେହି ମାୟା ଏବଲ ହେଯ ଉଠିଲେ । କାଯାସାର ଅପଲକ ତାକିଯେ
ଥାକିଲ ତାର ଦିକେ । ନାଜିଯା ତାର ଦିକେ କାଯାସାରେ ତାକିଯେ ଥାକା
ଲକ୍ଷ କରିଲ କିଛକଣ, ତାରପର ଛୋଟ ହାତବାଗ ଖୁଲେ କିଛି ଏକଟା
ଖୁଣତେ ବ୍ୟାପ ହେଁ ପଡ଼ିଲ । ହତାଶ ଗଲାଯ ବଲିଲ, ପାଞ୍ଚି ନା ।

କୀ ?

ପିନ ।

ପିନ !

ତୋମାର ଦୁଚୋଇସ ଗେଲେ ଦେବ ।

ଏକମସମୟ ଏକଟା ଗାନ ଖୁବ ପପୁଲାର ଛିଲ, ଆମାଦେର ମା-ବାବାର
ଆମାଲେ କୀ ନାମେ ଡେକେ ବଲିଲ ତୋମାକେ, ମନ କରେଛେ ଆମାରେ ଏହି
ଦୁଟି ଚାଇସ ? ଶୁଣେ ?

ଛୁଟା, ଆମି ଯଦି ସତିଇ ତୋକେ... ।

ଚାମୁ ଖାବେ ? ସତିଇ ?

ଛୁଟା ନା ଛୁଟେ ନା, ତୁହି ଖାଟାଶ, ଖାଟାଶ । କିଂବା ଓଇ ଦୁଟୋ ମିଳେ
ଯା ହୁଯ, ତା-ହି ।

ଛୁଟର ଛୁଟ ଆର ଖାଟାଶର ଖା । ଛୁଟା ।

କାଯାସାର ଶୋନେ, ତୁମ ସତିଇ ଗତ ରାତେ ଆମାର ମନେ ଖୁବ
ଖାରାପ ବସବାର କରେ ।

ଶୋନୋ ମୋନା, ଏତ ରାଗ କରିଲ ମତୋ କିଛିଟା ଆମି କରିନି ।

ତୁମି ବଗଲେ, ତୁମି ଏକଟା କଥା ବଲିବେ । ବଲିଲେ, ତୋମାର ମା ଖୁବ
ରାଗ କରିଲେ ତୋମାର ଓପର । ବଲିଲେ, ତୁମି ଆମାକେ ବଲବେ କେବେ
ତିନି ରାଗ କରେଲେ ।

ହୁଣ୍ଟ, ବଲିବ ନା, ତା କି ବଲେଛି ?

ଛୁଟା, ଖ୍ୟାପାବେ ନା ଆମାକେ ।

ଏଖନ ବଲିବ କାକାତ୍ରୀଯା ।

ରାତେ ବଲୋନି କେନ ?

ଓଟା ଠିକ ଟେଲିଫୋନେ ବଲାର ମତୋ ନା ।

ତାହିଲେ କିଛିଟା ଆମାକେ ବଲାର ଦରକାର ଛିଲ ନା । ସାରା ରାତ
ଆମାର ଟିଭାଯ କାଟିଲ ।

ଟିଭାଯ କେନ କାଟିବ ?

ଆମି ଭାବିଲାମ, ଉନି ବୋଧ ହେ ଆମାର କୋନୋ ବ୍ୟାପାରେ ରାଗ
କରିଲେ ।

ତାହିଲେ ଆପାତତ କିଛିଟା ବଲତାମ ନା ।

ତାରପର ଚେଟା କରିଲେ କିଭାବେ ଆମାର ମନେ ସମ୍ପର୍କ ନଟ କରା
ଯାଯ ?

ଏବର କଥା ବଲିବେ ନା କାକାତ୍ରୀଯା । ଏବର ବାଜେ କଥା ।

ତୋମାର ଉଚିତ ହୟନି ଛୁଟେ । ତଥନେଇ ତୋମାର ବଲେ ଫେଲା ଉଚିତ
ଛିଲ ।

ମୁଖୋସୁଧି ନା ଥାକିଲେ ତୁମି ବୁଝାବେ ନା... ତୋମାର ବୁଝାବେ ତାସୁବିଧା
ହାତେ ।

କୀ ଏମନ ବ୍ୟାପାର ସେଟୋ ?

ଆମାର ବାବାକେ ନିଯେ । କାଯାସାର ବଲିଲ । କାକାତ୍ରୀଯା, କଥାଟା
ଆମାର ବାବାକେ ନିଯେ ।

ନାଜିଯା ଚାଇସ ବନ୍ଧ କରେ ତାକାଲ କାଯାସାରେ ଦିକେ । ତାକେ ଦେଖେ
ମନ ହଲେ, ମେ ବୋବାର ଚେଟା କରିଲେ କାଯାସାର କୀ ଧରନେର କଥା
ବଲିଲେ । ମେ ବୁଝାବେ ପାରିଲ ନା, ତୋମାର ବାବା ସମ୍ପର୍କ ତୁମ ଆମାକେ
କଥାନେ କିଛି ବଲୋନି ।

ବଲିନି କାକାତ୍ରୀଯା । ତୁମି ଜାନତେ ଚାଓନି ।

ଆମି କି ଜାନତେ ଚାଇବ ?

ତା-ଓ ଠିକ ।

ତୋମାର ବାବା ତୋମାର ଛୋଟବେଲାଯ ମାରା ଗେଛେ, ଏଟୁକୁ ତୁମ
ବଲେଇ । ଏରପର ଆମାର ତାର କି ଜାନାର ଥାକତେ ପାରେ !

ଆମାଦେର ଏକଟା ସମ୍ପର୍କ ଆହେ, ମେହି ସମ୍ପର୍କ ଏକଟା ପରିଗତିର
ଦିକେ ଏଗୋବେ—ଏଖନ ଜାନାମେ ଦରକାର ।

ନାଜିଯା ହାସଲ, ମେ ଜନ୍ୟ ଜାନାବେ?

ଜାନାନୋ ଦରକାର ।

ତୁମି ଜାନାନୋର ସେ କାରଣ ବଲଲେ, ମେଟୋ ଧରାଲେ—ସମ୍ପର୍କ ଶୁରୁର
ଆଗେଇ ଜାନାନୋ ଉଚିତ ଛିଲ ।

ଆହ, ତର୍କ ଜୁଡ଼ ଦିଲେ ।

ଆମି ଯୁଦ୍ଧର କଥା ବଲଛି ଛୁଟୋ ।

ଶୋଣୋ କାକାତ୍ରା, ବିଷୟଟା ବଡ଼ ଧରାଲେ ବଡ଼, ମାନେ ଆମି ଆମାର
ବାବା ସମ୍ପର୍କେ ଯା ବଲାବ, ଆବାର ନା ଧରାଲେ କିଛୁ ନା । କିଛୁ ନା ଏହି
ଅର୍ଥେ, ଉନି ମାରା ଶୋଇଛନ ବହୁ ଆଗେ । ଏଥିନ କେଟୁ ଆର ଅତିତ
ଘାଁଟାଟେ ଯାବେ ନା ।

ତାହଳେ ଆର ଜାନାନୋର ଦରକାର କୀ?

ଆମ୍ବା ବଲେଇଛନ, ସବ କିଛୁ ଜାନିଯେ ରାଖାତେ ।

ଉନି ନା ବଲାଲେ ଜାନାତେ ନା?

ଆସଲେ ଆମାର ମାଥାରାଇ ଆସେନ ବ୍ୟାପାରଟା ।

ଖାଟାଶ... | ‘ଖାଟାଶ’ ବଲେ ଚିପ କରେ ଥାକଳ ନାଜିଯା ।

ମ୍ୟାଡ଼ାମ, କିଛୁ ବଲବେନ ମାନ ହଲୋ ।

ଦେଖୋ, ଆମିଓ କିନ୍ତୁ ଆମାର ବାବା ସମ୍ପର୍କେ କିଛୁ ବଲିନି ।

ଆମି ଜାନି ଉନି ବ୍ୟାବସା କରେନ । ତୁମିଇ ବଲେଇ ।

ଏଇ ସଙ୍ଗେ ଆରୋ କିଛୁ ବଲାର ଥାକତେ ପାରେ ।

କାଯାସାର ହାସତେ ଆରାନ୍ତ କରଲ—ଏ ଏକ ଆଜବ ବ୍ୟାପାର ଶୁରୁ
ହଲୋ ।

ବଂଶ ପରିଚୟ ନିଯେ ସବେତ ହବେ ।

ହଁ, ତାଣେ ବଂଶର କୁକୁରର ମାତୋ ।... ଆମାଦେର କୁକୁର ଜୀବନ
ହେଁବେ । ଆମାଦେର କୁକୁର ଜୀବନ ନା, ଆମାଦେର ମାନ୍ୟ ଜୀବନ ।

ଏଥିନ କି ଆମରା ଆମାଦେର ମାନ୍ୟ ଜୀବନ ନିଯେ କଥା ବଲବ?...
କାକାତ୍ରା, ଆମ୍ବା ଆମାକେ ଆରେକଟା କଥା ବଲେଇନେ । ଆମାଦେର
ବିଯେ ନିଯେ... ।

ଆଶ୍ରୟ, ଏ ରକମ ଏକଟା ଖବର ତୁମି ଏତକ୍ଷଣ ବଲେନି!

ବଲିନି । କାରଣ ତୋମାକେ ବିଯେ କରବ କି ନା, ମେଟୋ ଏଥିନେ
ଫାଇନାଲ କରିନି ।

ନାଜିଯାର ଆସଲେ ହାସିଇ ପାଞ୍ଚ । କାଯାସାର ଯଥିନ ବଲଲ ମେ ତାର
ବାବା ସମ୍ପର୍କେ ଜାନାବେ, ତଥିନ ନାନାରକମ ଭେବିଛିଲ ସେ, ଏ ରକମ
କିଛୁ ଭାବେନି । ଜେନେ ଅବଶ୍ୟ ତାର ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ମନ ଖାରାପ ହୟାନି,
ହେଁଯାର କୋନେ କାରଗା ନେଇ, ମେ ଡେବେ ଦେଖେଛେ, କିନ୍ତୁ ହାସିଟୁକୁ ମେ
ଚେପେ ରାଖାତେ ପାରାଇଲ ନା । କାଯାସାର ଯଥିନ ଆରାନ୍ତ କରଲ, ତଥିନ
ଥେକେଇ । କାଯାସାର ଆରାନ୍ତ କରାଇଲ ଖୁବ ଭଗିତା କରେ—କୀ କରେ
ତୋମାକେ ବଲି ।

ମେ ବଲେଇଲ—ଯେତୋବେ କଥା ବଲୋ, ଆମାର ସଙ୍ଗେ ମେଭାବେଇ
ବଲୋ । ଭାବ ନିତ ହେବ ନା ।

ଭାବ ନା । ବ୍ୟାପାର ଆଛେ... ।

ବ୍ୟାପାର ଆସଲେ କିଛୁଇ ନା । କାଯାସାର ଜାନାଲ, ତାର ବାବା ଛିଲ
ପୁରାନୋ ଢାକାର ନାମକରା ମାତ୍ରନ । ତାକେ ଏକାମେ ଚିନିତ ସବାଇ,
ଜ୍ଞାନ-ଖରଚତ ଦିତ । ତବେ ତାନେକ ସମୟ ମାତ୍ରାନଦେର ଭାଗ୍ୟ ଯା ଘଟେ, ମେ
ରକମଇ ଘଟେଇଲ କାଯାସାରେର ବାବାର କ୍ଷେତ୍ରେ । ପ୍ରବଳ ପ୍ରତାପ,
ରାଜନୀତିବିଦଦେର ନୈକଟ୍, ପୁଲିଶେର ସଙ୍ଗେ ସଂଖ୍ୟ—ଏତ କିଛିର ପର ଗୁଲି
ଖେଯେ ମାରା ଯେତେ ହେଁବିଲ ତାକେ । ଛାଟ ଛାଟ କରେକଟି ଦଲ ତାକେ
ଅନୁସରଣ କରେଇ ଯାଇଲ, ତାରପର ଏକ ଦୁହିର ସ୍ଥୋଗ ପୋଯି ଗୁଲି
କରଲ ତାରା, ଯିରେ ଦାଁଢିଯେ କାହୁ ଥେକେ ଗୁଲି, ଏବଲ ପାର
ପ୍ରତାଙ୍ଗଦଶୀର ମୁଖ ଥେକେ ଶୋନା, ଗୁଲିର ପର ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ କରେ ଲାଶ
ଭାସିଯେ ଦିଯେଇଲ ବୁଡ଼ିଗଙ୍ଗାୟ । ବୁଡ଼ିଗଙ୍ଗା ତଥିନ ଏଖନକାର ମତୋ ମରା
ନାହିଁ ନା, ଆବାର ଖରହୋତାଓ ନା, ତାର ମୃତଦେହ ଆର ଖୁଜେ ପାଓୟା
ଯାଯାଇନି ।

ବଲତେ ବଲତେ କାଯାସାରେର ଗଲା କି ଏକଟ ଧାରେ ଏସେଇଲ? ଟିକ
ବ୍ୟାତେ ପାରାଇଲ ନା ନାଜିଯା, ହୟାତେ ତାର ଓ ରକମ ମନେ ହଜିଲ
କିର୍ବା କାଯାସାର ସତିଇ ଏକଟ ନରମ ହେଁବିଲ । ନାଜିଯା ହାତ
ରୋହିଲ କାଯାସାରେର କାଥେ ।

କାଯାସାର ବଲେଇଲ—ତୁମି କି ଭାବ ଆମର ମନ ଖାରାପ ହେଁବେ?
ବୁଝାତେ ପାରାଇଲ ନା... ହେଁବେ?

ଆମିଓ ବୁଝାତେ ପାରାଇଲ ନା । ଏଥାନେ ଆସଲେ ଦୁଟୋ ବ୍ୟାପାର । ଏକ,
ବାବାର କୋନେ ଶୁଭ ନେଇ, ଆମି ତଥିନ ଖୁବଇ ଛୋଟ, କରେକ
ମାଦେର ।

ହଁ...।

ସୁତରାଂ ମନ ଖାରାପ ହେୟାର କଥା ଆମାର ନା । ସେଇ ଲୋକକେ ଦେଖିଛିନି ଆମି, ତାକେ ନିଯେ କି କଷ୍ଟ ହୁଏ, ମନ ଖାରାପ କରେ?

ହଁ, ତାର ପରାତ ଉନି ଆମାର ବାବା । ଓନାର କଥା ଖୁବ ଏକଟା ମନେ ହେଯ, ଏମନ ନା । ସତିଯି କଥା ବଲାତେ କି, ମନେ ହୁଇ ନା । ବିକ୍ଷଣ ଏହି ଏକନ ମନେ ହଛେ । ମନେ ହଛେ, ଉନି ବେଳେ ଥାକଲେବେ ପାରାତେ ।

ଆମି ସାମାନ୍ୟ ଦେଖିଲା ।

ମାରି ହେୟାର କିଛି ନେଇ ।

ଆମାର ଅମ୍ବଲେ ଆରକଟା କାରାଗେ ହାସି ପୋରେଛି ।

ନାଜିଯାର ଏହି କଥା ଶୁଣେ କାଯାସାର ଖୁବ ଅବାକ ହେଯ ତାକିମେ ଛିଲ । ତାକେ ଦେଖେଇ ବୋବା ଯାଚିଲ, ସେ ବୁଝାତେ ପାରେ, ଏବଂ ମଧ୍ୟେ ହାସିର ତାର କୀ କାରାଗ ଥାକିମେ ପାରେ । ସେ କ୍ଷୀଣ ଗଲାଯା ଜିଜେସ କରେଛିଲ, ଆମାର ବାବା ଓ ରକମ ମାତ୍ରାନ ଛିଲ ଶୁଣେ ତୋମାର ହାସି ପାରେ ।

ପାରେ ନା । ପାରେଛି । ଓହି କାରାଗେ ହଠାତ୍ ଏକଟୁ ହାସି ପୋରେଛି ।

ଏକଟୁ ମାନ ହେୟାରିଛି କାଯାସାର—ଆମଲେ ବାବା ଅମନ ଏକ ମାତ୍ରାନ ଛିଲ... ।

ଓ କାରାଗେ ନା । କୀ କାରାଗେ, ସେଟା ତୋମାକେ ଏକଟୁ ପରେ ବଲବ ।

ତୁମି ବଲୋ ।

କାଯାସାର ଆମାର ବଲାତେ ଆରାନ୍ତ କରେଛିଲ । ତାର ଅବଶ୍ୟ ବଲାର ମତେ ଆମ କିଛି ଛିଲ ନା । ବାବାକେ ଦେଖିଲି ମନେ ରାଖିର ମତୋ କରେ, ଫେଲା ବାବା ନା ଥାକିର ଜୀବନେଇ ମେ ଅଭିନ୍ତ ହେଯ ଉଠେଛିଲ । ତାବେ ତାର ଖେଲାଲ ଆହୁ ତାର ମାରେର କଥା ।

ତୁମି କଲନାଓ କରତେ ପାରାବେ ନା ଆମାର ମା କଟଟା ସାହସୀ ମହିଳା ।

ବୋବା ଯାଯା । ଆମି ଏକଦିନ ଦେଖେଛି, ଟୁଟୁକୁ ସମଯେଇ ବୁଝେଛି ।

ଆର ଆମି ଏତ ବହର ଧରେ ଦେଖେଛି । ସେମନ ସାହସ, ତେମନ ମାଥା ଠାଣ୍ଡା ।

ଆର ତୋମାକେ ଖୁବ ଭାଲୋବାସେନ, ନା?

କାଯାସାରେ ଚୋଥ ହଠାତ୍ ଭିଜେ ଉଠେଛିଲ, ମେ ତାକାତେ ପାରାଛିଲ ନା ନାଜିଯାର ଦିକେ, ମେ ଅନ୍ୟଦିକେ ତାକିଯେ ବଲେଛିଲ—ଏଟାଓ ବୁଝେ ଫେଲାଇ ।

ଆଜ ନା, ବୁଝେଛି ଆମେକ ଆଗେଇ ।

ଚୋଥ୍-ଯୁଧ୍ ଫିରେ ତାକିଯେଛିଲ କାଯାସାର, ତାର ଚୋଥ୍ ସାମାନ୍ୟ ବିଶ୍ୱାର ଛିଲ ।

ବୁଝବ ନା! ତୁମି ଯେବାରେ ଓନାର କଥା ବଲୋ ।

ଆମ୍ବା ଆମାର ସବ ।

ଆମି ଜାନି ।

ଆମି ସବ ପାରବ, ଶୁଦ୍ଧ ଆମାର ମନେ କଥାନେ କଷ୍ଟ ଦିତେ ପାରବ ନା ।

ନାଜିଯା ମୃଦୁ ଗଲାଯା ବେଳେଛିଲ ହଁ, ଏଟା ଓ ଜାନି ।

ଆମାର ମାରେମଧ୍ୟେ କୀ ମନେ ହେଯ ଜାନେ? ଆମି ଏକଟା ରାସ୍ତାର ମାର୍ଗାବଳୀନେ ଦୁର୍ଘାଟେ ଆଗେଇ ହେଯ ଆମାର ଡନ ଦିକେ ବୀ ଦିକେ ଦୁନିଦିକେଇ ଚଲେ ଗେଲେ । ଓହି ଦୁନିଦିକେଇ ଏକଦିନକେ ତୁମି । ଆରେକଦିନକେ ଆମା ।

ନାଜିଯା ଭେତରେ ଭେତରେ ତମକେଇ ହେଯ କଥା!

ରାସ୍ତାର ଦୁନିଦିକ ଦୁଜନ, କାଯାସାର ତାହାଲ କୋନଦିକେ ଯାଓଯାର ପ୍ରୋଜେନ୍, ଅନୁଭବ କରବେ! କଥାଟା ପଛଦ ହେୟନି ନାଜିଯାର । ତାର ମନେ ହେୟାଇଲି, ତାବେ କି କାଯାସାରେ ଯାତ୍ରା ସବ ସମୟ ପରମ୍ପରା ବିପରୀତ?

କାଯାସାର ବଲେଛିଲ—କିନ୍ତୁ ଆମି ଠିକ ଠିକ ଜାନି ଏକଟା

ବାପାର... ।

ବଲାର ସମୟ କାଯାସାରେ ମୁଖେ ହାସି ଛିଲ । ଏହି ହାସି ନାଜିଯାକେ ହଣ୍ଡି ଦିଛିଲ ନା । ସବ ହାସି ହଣ୍ଡିର କାରାଗ ହେଯ ନା, ଏଟା ବୋବାର ବୟକ୍ଷଣ ଆମେକ ଆଗେଇ ତାର ହେୟାଇଲେ । କାଯାସାର ତାକିଯେଛିଲ ନାଜିଯାର ଦିକେ ଯେବାକେ ଯେବାକେଇ ହେଯ ଆମାର ଡନ ଦିକେ ଯେବାକେଇ ହେଯ ଆମାର ଡନ ।

ବେଳେ ହାସି ଯୁଧ୍ କାଯାସାର ନାଜିଯାର ଦିକେ ତାକିଯେ ଥାକଲ । ଏଟା ବୁଝାତେ ପେରେ ନାଜିଯା କିଛିଟା ହାସି ବାଟେ, ଯଦିଓ ସେଟା ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଦେଖିଲ ନା, ତରୁ ହାସିଟା ମେ ଧରେ ରାଖିର ଚେଷ୍ଟା କରଲ, ଏକଟୁ ଏକଟୁ କରେ ମାନ ହଲୋ ବୈକି । ଉଠେ ଯାଓଯାର ଆଗେ ମେ ବଲଲ, ଆଜ୍ଞା, ଏକଟା କଥା ଜିଜେସ କରି ତୋମାକେ?

କରିବୋ । ହଦ୍ୟେର ଏ-କୁଳ ଓ-କୁଳ ଦୁକୁଳ ଭେସେ ଯାଯା... ଜିଜେସ କରିବା, ଆଜ ତୋମାକେ ସବ ବଲାତେ ମେ । ମାନେ, ଏବ ଆଗେ ତୁମି ଆମାକେ ସବ ବଲାତେ ନା!

ମେଦିନ ପାଣିଟିକାଲ ସାମ୍ବେଦିନ ଏକଟା ମେଯେକେ ଖୁବ ପଛଦ ହଲେ,

ଏଟା ତୋମାକେ ବଲା ହେୟନି ।

ଅନ୍ୟ ସମୟ ହଲେ, ‘ଓରେ ଛୁଟୋ, ଓରେ ଛୁଟୋ’ ବଲେ ବାଁପିଯେ ପଡ଼ତ ନାଜିଯା । ତଥାନ ବ୍ୟାପାରଟା ମାଥାର ଖେଲାଇ ନା, ନାଜିଯା ବଲଲ

ତୋମାକେ ବଲି, ହଁ ।

ମେ ବଲଲ ବାଟ, ବଲି, ହଁଟାର ଆବାର ବଲାତେ ତାର ବିଧାଓ ହଲେ । ଏଭାବେ ବଲା କି ଉଚିତ ହେବ? ଏଭାବେ ବଲାଲ ନିଜେକେ ଛେଟ କରେ ଫେଲା ହେବ? ଯଦି ତାର କଥା ଶୁଣେ କାଯାସାର ତାକେ ବୁଝାତେ ନା ଦିଯେ ଭେତରେ ଭେତରେ ହେବେ । ନାଜିଯା ମନ୍ତ୍ରିତ କରାତେ ନା ପେରେ ଅସହାୟ ବୋଧ କରିଲ ।

କୀ ହଲୋ? ବଲୋ ।

ବିଧାଟୁକୁ ହଁଟାଇ କଟିଲ, ନାଜିଯା ବଲଲ—ତୋମାକେ ଓନାର ଖୁବ କି ଅପଚ୍ଛନ୍ଦ ହେବୋ?

ଖୁବ ନା । କିଛିଟା ।

କୀ ବଲାତେ ଚାଓ?

ତୋମାର ବୁଝି କମେ ଗେଛେ... ।

କୋନୋ ସମୟରେ ଛିଲ ନା ।

ତୋମାର ବୁଝି କମେ ଗେଛେ, କାରାଗ ତୁମି ଏହି ସାଧାରଣ ବ୍ୟାପାରଟାଇ ବୁଝାତେ ପାରଇ ନା—ଯଦି ଉନି ତୋମାକେ ଅପଚ୍ଛନ୍ଦାଇ କରାତେ, ତବେ ଏତେବେଳେ ତୋମାକେ ଜାନିଯେ ଦିତେ ବଲାତେ ନା ।

ହଁ ।

ଏ କଥା ତୁମି ଜିଜେସି ବେଳେ କରିଲେ କେନ! ତୁମି କି ଅପଚ୍ଛନ୍ଦ ହେୟାର ମତେ ମେଯେ?

ଏବେବଜନ ଏକବିଭାବେ ଦେଖିଲେ ।

ଆମ୍ବା ଦେଖିଲା ସାଦା ଚୋଖେ... । ତୋମାକେ ଏକଟା କଥା ବଲା

ହେୟନି, ସେଟା ବଲଲେ ତୁମି ବୁଝାବେ, ଆମ୍ବା କିଭାବେ ଦେଖିଲା । ମାନେ ତାର ଦୃଢ଼ିତର ବ୍ୟାପାରଟା ।

ବଲୋ ।

ଆମ୍ବା ବିଶ୍ୱାସକେ ଖୁବ ବେଶ ମୂଲ୍ୟ ଦେନ । ପାରମ୍ପରିକ ବିଶ୍ୱାସକେ ।

ଏକଟୁ ବୁଝିଯେ ବଲୋ ।

ଦୂଜନର ପ୍ରେ ଦେଖେ ଯେତେହେ ପାରେ ।... ଦାଙ୍ଗାଓ, ଭେତେ ଯେତେହେ ପାରେ, ତାହା କିମ୍ବା ତାହାର ଚାରପାଶେ ଏ ରକମ କଟ ଦେଖିଲି । ଧରୋ... ।

ତୋମାର ଆମ୍ବା କିମ୍ବା ତୋମାର ବିଶ୍ୱାସ ଭାଙ୍ଗେ, ସେଟା ତୋମାର ବ୍ୟାପାର ।

ଛୁଟୋ, ଆମି ତୋମାକେ ଏକଟା କଥା ବଲି ଏଥିର?

ବଲୋ ।

ତୋମାର ମା ତୋମାର ବାବାକେ ଖୁବ ଭାଲୋବାସନେ । ଏତ ବହର ହେଲେ, ଆମାର ଧାରଣା, ଏତ ବହରେ ଓ ଓନାର ଭାଲୋବାସା ଏକଟୁ ନଷ୍ଟ ହେୟନି ।

ନାଜିଯାର ଭେତର ଜେଦ ଆହେ, ଏଟା କାଯାସାର ଜାନେ, ନା ଦେଖାଲେ ଏ ମେଦିନ ଏହି ଜେଦର ବ୍ୟାପାରଟକୁ ତାର ମା-ଓ ଟେର ପୋରେଛେ, ଯଦିଓ କାଯାସାର ମନ ହେଯ, ଜେଦ ଯେଟୁକୁ ଆହେ ନାଜିଯାର, ସେଟା କିଛିଟା ଛେଲେମାନ୍ୟ ଟାଇପ ଜେଦ ଦେଖାବ, ତବେ ଆପାତତ ତାର ଧାରଣା, ନାଜିଯାର ଭେତର ଅନ୍ୟରକମ ଏକଟା ଛେଲେମାନ୍ୟ ଆହେ ।

ନାଜିଯାର ପ୍ରାୟ ଡାନା ବାପାଟେ ଉଠେଛିଲ ତଥାନ—ଆରେ ଦାଙ୍ଗାଓ

ଦାଙ୍ଗାଓ ।

ଆମାକେ ବଲାତେ ଦାଓ । ଏବ ତୋମାର ଜାନା ଦରକାର ।

ଆହା, ତଥାନ ହାସିଲାମ ନା, ମେହି କାରଣଟା ବଲବ ।

କାଯାସାର ତଥାନ ଆହେ ଦେଖାଲ ।

ନାଜିଯା ବଲଲ, ଆମାର ବାବା ମାତ୍ରାନ ।

କାଯାସାର ହେଲେ ଫେଲାଲ—ତାହି? ମାତ୍ରାନ?

ହାସବେ ନା, ହାସବେ ଆମାର ବାବାକେ ଲାଗିଯେ ଦେବ ତୋମାର

ପେହନେ । ତୋମାର ଲାଇଫ ହେଲ ହେଯ ଯାବେ ।

ତୁମି ପାଶ୍ ଥାକଲେ ମେ ନତୁନ କରେ ହେବ ବଲେ ମନେ ହେଯ ନା ।

କିମ୍ବା!

ବିଚ୍ଛୁ ନା । ତୁମି ବଲାଇଲେ ତୋମାର ବାବା ମାତ୍ରାନ । ଏଟା କି

ଆମାକେ ସାତ୍ରନା ଦେଓୟାର ଜନ୍ୟ ବଲାଳେ?

ନା... ଏହି କଥାଟା ସତ୍ୟ ।

କାଯସାରକେ ହତଶ ଦେଖାଲ—ଖାମୋଖା ଏକଟା କଥା ବଲେ ଦିଲେ!

ତୁମି ବଲେଛ, ତୋମାର ବାବା ବ୍ୟବସାୟୀ ।

ହୁଅ ।

ତାହଲେ?

ସତ୍ୟ ବଲି । ଆମାର ଧାରଗା, ଆମାର ବାବା ସତ୍ୟଟି ମାତ୍ରନ ଛିଲେନ
ଏକମୟ । ଏଥିମେ ହଠାତ୍ ହଠାତ୍ ବାସାୟ ଅଭ୍ୟତ ଚେହାରାର ମାନ୍ୟ
ଆସେ ।

ଆଶର୍ଚ୍ୟ! ଆସତେ ପାରେ ନା?

ପାରେ... କାଯସାର, ଆମି ଅନୁମାନ କରେ ବଲାଳି । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରେ
ଜାନି ନା, ଉଣି ମାତ୍ରନ ଛିଲେନ କି ନା । ବାବାକେ ଏଟା ଜିଜେସ କରା
ଯାଇ ନା, ମାକେ ନା । ଆସଲେ କାଉକେହି ଜିଜେସ କରା ଯାଇ ନା ।
କିନ୍ତୁ ତୁମି ଜାନୋ, ଆମାର ଅନୁମାନ-ଶଙ୍କି ଭାଲୋ । ଏହି ଅନୁମାନ-ଶଙ୍କି
ଆର ମାରେମଧ୍ୟେ ଏନିକ-ଏନିକ ଥେବେ କାନେ ପୌଛେ ଯାଓୟା କିଛି
କଥା—ଏହି ଦୁଇ ମେଲାଲେ ମନେ ହେଯ, ଆମି ଯା ବଲାଳ ତା ଠିକ ।
ଏକକାଳେ ଛିଲେନ, ତାରପର ଟାକା-ପମ୍ପା ବାନିଯେ ସରେ ଏସେଛେ,
ଆମାର ଧାରଗା ବ୍ୟାପାରଟା ଏ ରକମ ।

କାଯସାର ହେସେ ଫେଲାଲ—ବେଶ ହଲେ । ଆମାର ବାବା ତୋମାର ବାବା,
ଦୁଇଜନେ ।

ତରେ ଏକଟା କଥା, ବାବାକେ କିନ୍ତୁ ଆମି ଖୁବିହି ଭାଲୋବାସି ।

ବାବାକେ ଭାଲୋବାସେ ନା କେନ୍ତି ।

ତୁମି ତୋମାର ମାକେ ଯତତା ଭାଲୋବାସ, ଆମିଓ ଆମାର ମାକେ
ତତତା ।

କୋନୋ ସମୟ ନେଇ ।

ଆର ବାବାଓ ଆମାକେ କୀ ଯେ ଭାଲୋବାସେ, ଯଦି ବଲି, ଏକଘନ୍ତା
ଏଥାନେ ଦାଢ଼ିଯେ ଥାକେ, ନଡ଼ିବେ ନା—ତବେ ତା-ଇ କରବେ ।

ଚମ୍ବକର ।

ଏଟା ତୋମାର ଜନ୍ୟ କେନ ଚମ୍ବକର ହରେ!

ଆମାର ମନେ ତୋମାର ବିଯେ ଦିଲେ ତୋମାର ବାବା ତାହଲେ କୋନୋଇ
ଆପଣି କରବେନ ନା ।

ତୋମାର କି ଡଯ ଛିଲ ଏଟା ନିଯୋ?

ନାଜିଯାର ଏହି ହାଶେର କୋନୋ ଉତ୍ତର ଦିଲେ ପାରେନି କାଯସାର । ମେ
ହେନ୍ତେମ କରେ ଏଢ଼ିଯେ ଗୋଛେ । କୀ ଉତ୍ତର ଦେବେ ମେ, କୋନୋ ଉତ୍ତର
ତାର ନିଜେର କାହେବେ ନେଇ ।

ଠିକ ଭୟ ହେବେ ନୟ, ଏକଟା ଆସ୍ପତ୍ତି ଛିଲ ତାର । ଏହି ଆସ୍ପତ୍ତି
ତୈରି ହେସେଛିଲ ନାଜିଯାର ମନେ ସମ୍ପର୍କ ହେୟାର ବେଶ ପରେ । ପ୍ରଥମ
ଥ୍ୟାମ ଏସବ କିଛିଲୁ ମାଥାଯା ଆସେ ନା । ତାରପର ଦିନ ଯାଇ, କଥା ହେୟ,
ଦୁଇଜନ ଦୁଇଜନ ସମ୍ପର୍କେ ଯେମନ ଜାନେ, ଦୁଇଜନେର ପରିବାରର ସମ୍ପର୍କେକେ କିଛି
କିଛି ଜାନେ । ତଥାନ କିଛି କିଛି ବିଷୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହତେ ଥାକେ, ତଥାନ କିଛି
କିଛି ପାର୍ଥିକ କିଛିଟା ବିଧାୟ ଫେଲେ ।

କାଯସାରର ବିଧାୟଟା ଛିଲ ସାମାଜିକ ଅବଶ୍ଵନ ନିଯେ । ତାନେର
ଆଧୁନିକ ଅବଶ୍ଵନ ଖାରାପ, ତା ନା । ଉଚ୍ଚବିନ୍ତ ନା ତାରା, ଆବାର ନିମ୍ନ
ମଧ୍ୟବିନ୍ତ, ଏହି ବ୍ୟାପାରଟା କୋନୋ ସମୟ ବୁଝି
ହେୟ ଉତ୍ତରେ ନା ତୋ—ଏହି ଭାବନାଟା ମାରେମଧ୍ୟେ କାଯସାରର ହେୟାର,
ତାର ମନେ ହେୟାର, ନାଜିଯାକେ ମେ ଜିଜେସ କରବେ । କିନ୍ତୁ ସବ କିଛି
କି ଜିଜେସ କରା ଯାଇ । ଜିଜେସ କରତେ ଗେଲେ ନାଜିଯା ଯଦି ଅବାକ
ଗଲାଯା ବଲେ—ତୋମାର ଏ ରକମ ମନେ ହଲେ ।

ତଥାନ କୀ ଉତ୍ତର ଦେବେ ମେ? ତଥାନ—ହୁଅ... ମାନେ... ଏହି ତୋ...
ଧରୋ, ଏଟା ମାଥାଯ ଆସତେହି ପାରେ—ଏ ଜାତିଯ କିଛି ବଲାତେ ହେବେ । ମେ
ବଲା କଟାଇ ବଲାର ମାତ୍ରେ ଶୋଣାଇ, କାଯସାରର ସନ୍ଦିହ ଛିଲ ।

ଆଜିମ ମେ ତାଇ ନାଜିଯାର ପ୍ରଥମ ଏଢ଼ିଯେ ଗିରେଛିଲ, ବଲେଛିଲ ନା
ନା, ଭୟ କେନ!

ଆମିଓ ତାଇ ବଲି ।

ଏକଟା ବିଧା ଓ ଅର୍ଥରେ ତବୁ କାଜ କରାଇଲି । ମେ ବଲେଛିଲ—ଆଜାନ୍ତର—
ନାଜିଯା, ଆମାର କଥା କି ତୋମାରେ ବାସାୟ ଜାନାବେ?

କୀ ଜାନାବ? ତୁମି ଏକଟା ଖାଟାଖ, ଏଟା?

ଆହା, ଏହି ଯେ ଆମାଦେର ସମ୍ପର୍କ... ।

ନାହ... ।

ବଲୋଲାନ!

କାଯସାର, ବଲିନି ବଲେ ତୁମି ଏତ ଅବାକ ହଚ୍ଛ କେନ!

ଆମି ଆଶ୍ରମୀକ ବଲେଛି ।

ମେଟା ଆମି ବଲାତେ ପାରତାମ, ବାବା-ମା ଦୁଇଜନକେହି । କିନ୍ତୁ ଏଟା
ଆମାର କାହେ ଆଗରାଡିଯେ ବଲାର ଯେମନ କିଛି ନା, ତେମନି ଲୁକିଯେ

ରାଖାର ମତୋତ କିଛି ନା ।

ତବୁ... ଆମାର ମନେ ହେୟ ଜାନିଯେ ରାଖାଇ ଭାଲୋ ।

ଜାନାବ... ତୁମି ବାସାୟ ଯାବେ ଆମାଦେର ।

ଏତ ଦିନେତ ଯାଇନି, ଏଟା ଭାବଲେଇ ଆମାର ଅବାକ ଲାଗେ ।

ସତିଇ ତୋ... ଆରେ, ସତିଇ ତୋ । ଯାଓନି କେନ!

ଆର୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ତୁମି ନିଜେ ଏକବାର ଓ ବଲୋଲାନ, ଏଖନ ଆମାକେ ଜିଜେସ
କରଇ!

ଏଖନ ବଲାଲାମ । କବେ ଯାବେ?

ଯାବ ।

ବାଡ଼ି ଫିରେ କାଯସାର ଏଟା ନିଯେ ମାଘେର ସଙ୍ଗେ କଥା ବଲେଛିଲ, ଏହି
ଯେ ନାଜିଯା ତାକେ ତାଦେର ବାସାୟ ଯେତେ ବଲେଛେ । ଶୁଣେ ନାଦିରା
ବେଗମ ଅବାକ—ତୁମ ଏତ ଦିନେ ଯା ନାହିଁ!

ଏହିବାର ଯାବ । ... ଆସା, ଆମାଦେର ସମରାଟା ବଦଳେ ଗେଛେ ।

କୀ ରକମ?

ଆମାଦେର ଶୁଦ୍ଧ ଆମାଦେର ମଧ୍ୟେ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ହେୟ । ଯେମନ ଧରୋ 'କ'-ଏର
ମଧ୍ୟେ 'ଖ'-ଏର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ । ଖୁବହି ଭାଲୋ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ । କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କାହାର
ବାବା କାହାରା ଖୁବହି ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ।

ଶୁଣେ ନାଦିରା ବେଗମ ମୁଢିକିଛି ହେସେଛିଲେନ ।

ତାରପର ଧରୋ, କି ଜାନାନେ ଧରେ ବାସାୟ ଯାବ ।

ଭାଇ-ବୋନ କରିଯାଇଲା?

ଏହିଟା ଜାନି । କାଯସାର ହେସେ ଫେଲେଛିଲ । ଓ ଏକାଇ ।

ପରିବେଶ ସଥିନ ଏ ରକମ, ତରଳ ଓ ଆନ୍ତରିକ, ତଥିନ କଥାଟା

ତୁଲେଛିଲ କାଯସାର-ଧରୋ ଏହିବାର ତୋ ଓଦେର ବାସାୟ ଯାବ ।

ଯାଓ ଯା ଯାଓ । ଯାଓଯା ଉଚିତ । ଦେଖିବା ନା ବାସାଟା କେମନ?

ବାସା କୀ ଦେଖିବ ଆସା!

ବାସା କି ଶୁଦ୍ଧ ବାସା? ଏ ରକମ କ୍ୟାନ ଭାବତେହେ! ବାସା ଦେଖା ମାନେ
ଆମେବ କିଛି ଦେଖି ଦେଖ ।

ବୁଝେଛି... ଆସା, ଆମି ଠିକ କରେଇ, ଜିଜେସ କରଲେ, ଜିଜେସ
ତୋ କରିବେ । ତଥା ଆମି ଆବାର ଓହି ପରିଚୟ ଦେବ ନା ।

ଦିବା ନା? ଜିଜେସ କରେ ନାରିଆ ବେଗମ ବେଶ କିନ୍ତୁକଣ୍ଠ ଛେଲେର
ଦିକେ ତାକିଯେ ଥାକଲେନ । ଏମନ ଭାବେ ତାକିଯେ ଥାକଲେନ, କାଯସାର
କିଛି ବଲାର ଯୁଗୋଗ ପେଲ ନା । ନାଦିରା ବେଗମ ବଲାଲେନ—ଦିବା ନା?...
ଆଜା, ଏହି ଦିନ ହେୟାଇ ।

ଏହି ଏକଟା ଭେଦ ଦେଖି । ତୋମାର କାହାର କଥା ବାପ । ଏହି ଏକଟା ସଂସାର
କରବା ତୁମ... ତୋମାର ଏକଟା ସଂସାରର କଥା ଭାବତେହେ, ବାପ,

ସଂଥର ଖୁବ ପରିବତ୍ତ ଜାଗା... ଏହି ସଂଥରର ମଧ୍ୟେ ତୋମାର ଏକଟା
ମିଥ୍ୟା ରାଖିବା!

ମିଥ୍ୟା ।

ଏହି ଯେ, ତୋମାର ଆବାର କଥା ବାପ । ଏହି ଏକଟା ମିଥ୍ୟା ତୋମାର
ଜୀବନେ ଥାକିବେହେ । ନାଦିରା ବେଗମ କାଯସାରର ଦିକେ ତାକାଲେନ ।

ହାଲେନ ଏକଟୁ-ଥାକୁକ । କିଛି କିଛି ମିଥ୍ୟା ଆହେ ବାପ, ଯଦିଓ କଟିନ
ମିଥ୍ୟା, ଏକମୟ ମେହି ମିଥ୍ୟା ରେଖା ହେୟ ତେଜ ଥାକେ ନା, ଏକମୟ ମେହି
ମିଥ୍ୟାରେହି ସତ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ଧାରଗା ହେୟ, ତୁମି ଏହିଟା ନିଯା ଭାବିବ ନା ବାପ ।

ବର ମିଥ୍ୟା ଓ ମିଥ୍ୟା ନା ।

ଆତିକୁଜାମାନେବ ମନ ଆଜ ସକାଳ ଥେକେଇ ଭାଲୋ । ସକାଳେ ମେ
ସଥିନ ଟ୍ରେଡ ମିଲ ଉଠେଇ, ତଥାନ ଥେକେ ନାମାର
ପର ତାର ପରା ଶାରୀରେ ଘାମ, କିଛିଟା ସାମାଜିକ କ୍ଲାନ୍ସି, ଏର ମଧ୍ୟେ ଓ ଟ୍ରେନ
ପେଲ, ଆତିକୁଜାମାନ ଟ୍ରେନ ପେଲ ତାର ମନ ଭାଲୋ । ରହସ୍ୟ କୀ-ତାର
ଏକବାର ମନେ ହେଲେ ।

କମଲାର ଜୁନ ନିଯେ ଏମେହେ ଯେ ଲୋକଟା, ତାର ନାମ ମନେ ମେହେ

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନେର, ସେ ଜୁମେର ଫ୍ଲାସ ନିତେ ନିତେ ଜିଜେସ କରଳ—କୀ
ଯେନ ନାମ ତୋମାର?

କାଦେର, ଶ୍ୟାର ।
ଗୁଡ ମର୍ବିଂ କାଦେର ।

କୀ ‘ଜି’? ଜିଜେସ କରେ କଠକଷଣ ତାକିଯେ ଥାକଳ କାଦେରର
ଦିକେ, ତାରପର ହାତ ନିତେ ତାକେ ବିଦୟା କରଳ ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ।
ଜ୍ରେ ଚମ୍ପ ଦିନେ ଦିନେ ତେ ଆବାର ତାର ମନ ଭାଲୋ ଥାକର କାରଣ
ନିଯେ ଭାବନାୟ ପଡ଼ିଲ । ତାର ଏକବାର ମନେ ହଲେ, ଏଟା ନିଯେ
ନାଜିଯାର କାହିଁ ଆୟ ସବ ସମୟର ସମାଧାନ ଆଛ । ଏହି ଦେଇଲି ମେ
ମାଥା ଚାଲକାତେ ଚାଲକାତେ ନାଜିଯାର କାହିଁ ଗିଯେ ବଲଳ—ମା, ଖୁବ ବଡ଼
ଧରନେ ସମୟର ପଡ଼ିଛି ।

ବାବା, ତୁମିଓ ସମୟର ପଡ଼ିଲ ।

ଏହିଟା ଖୁବ ବଡ଼ ଧରନେର । ଏକଜନ ଆମାରେ ଏକଟା ଧାଁଧା ଦିଲ,
ତାର ଆଗମାଥା କିଛିହୁ ବୁଝାତେଛି ନା ।

ତୁମି ଏଖନ ବୈଦ୍ୟନାଥ ବୋବୋ, ଏକଟା ସାଧାରଣ ଧାଁଧା ନା ବୁଝାଲେ
ଚଲାବେ । ବଲୋ, କୀ ଧାଁଧା ।

ଏକଜନ ଲୋକ ବଲଳ—ଆମି ସବ ସମୟ ମିଥ୍ୟା କଥା ବଲି । ଏଖନ
ଆମାରେ ବଲାତେ ହେବ, ଏହି ଲୋକଟା ସତ୍ୟବାଦୀ ନା ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ।

ତୁମି କୀ ବଲଲେ?

ପ୍ରଥମେ ବଲଲାମ, ମେ ସତ୍ୟବାଦୀ, କାରଙ୍ଗ ମେ ତୋ ସ୍ଥିକରଇ ଗେଲ
ମିଥ୍ୟାବାଦୀ । ଯେ ଲୋକ ଜିଗାଇଛିଲ, ମେ ବଲଳ ହୟ ନାହିଁ, ତାରପର... ।

ବାବା, ତୁମି ବଲଲେ ଲୋକଟା ସତ୍ୟବାଦୀ । ତା ଲୋକଟା ଯଦି

ସତ୍ୟବାଦୀଇ ହେବ, ତାହେ ଏହି ଯେ ମେ ବଲଳ—‘ଆମି ସବ ସମୟ ମିଥ୍ୟା
କଥା ବଲି’—ତାର ଏହି କଥାଟା ମିଥ୍ୟା ହେବ ଗେଲ ନା?

କିବୁନ୍ଦିକିରିତ ଭାବର ମେ, ତାରପର ବଲଳ—ଏହିବାର ବୁଝି, ମେ
ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ।

ତାହେଲେ ତାର ଏହି କଥାଟା ମିଥ୍ୟା, ‘ଆମି ସବ ସମୟ ମିଥ୍ୟା କଥା
ବଲି’ ତାହେଲେ ମେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀନେ ନା ।

ଆମେ ମେ ଜେନାହିଁ ବଲଲିଲାମ ମେ ସତ୍ୟବାଦୀ... ଧ୍ୟାଂ, ଏହିଟା କୀ
କିଛିହୁ ବୁଝାତେଛି ନା ।

ବାବା, ଏହା ତୁମି ବସାବେ ନା । ଏଟା କେଟେ ବୁଝାବେ ନା । ଓହି ଲୋକକେ
ସତ୍ୟବାଦୀ ବା ମିଥ୍ୟାବାଦୀ କିଛିହୁ ପ୍ରୟାଗ କରା ଯାବେ ନା ।

ଶୁଣେ ଖୁବି ହତାଶ ବୋଧ କରେଛିଲ ମେ—ଏହିଟା ଏକଟା କଥା ହିଲ ।

ଏହାଇ କଥା । ତୋମାର ଓହି ଲୋକକେ ଜିଜେସ କରୋ, ମେ ଓ ଜାନେ
ନା । ଏ ରକମ ଆମୋ କିଛି ଧାଁଧା ଆହେ, ଯେଣୁଲେର କୋନୋ ଜବାବ
ନେହି ।

ତେହା କାହେ ଆହେ? ତୁହି ଜାନସ?

ଆହେ । କାଯାସାରେର କାହେଓ ଅନେକ ।

ଅ... ଦିନ ତୋ ଆମାରେ । ଯେ ଆମାରେ ଓହିଟା ଜିଗାଇଛିଲ, ତାରେ
ଦିନେ ।

ଏଟା କହେକ ଦିନ ଆଗେର କଥା । ଏଖନ ନାଜିଯାର କାହେ ଗେଲେ
କୋନୋ ସମାଧାନନ୍ତ ପାଇୟା ଯାବେ ନା, ବେରଂ ମେ ହୟତେ ଏମନ ଚାଥେ
ତାକାବେ, ତାର ଖବର ହୟ ଯାବେ । ମେଯେ ରୋଗେ ଆହେ ତାର ଓପର ।
ଦୋଷ, ଏକ ଅର୍ଥେ ତାରହି । ମେଯେ ଯଦିଓ ସବ ଦୋଷ ତାର ଓପର ଚାପିଯେ
ଦିଯେ ବସେ ଆହେ । ହୟରେ କୀ—ନାଜିଯା ତାର ବସୁ କାଯାସାରକେ ନିଯେ
ଏମେହିଲ । ଏମନ ନା ଲୁଟ କରେ ନିଯେ ଏମେହିଲ, ବଲେ—କେହିଏ ନିଯେ
ଏମେହିଲ । ମେ ଜାନନ୍ତ, କାଯାସାର ନାମେର ହେଲେଟା ଅୟକ ଦିନ ଆମକ
ସମୟ ଆସିବ । ମେ ଆପନାହିଁ କରେଛିଲ । ମେଯେର ପର୍ବନ କଟଟା ଟିକ,
ବିରେଚନ କଟଟା ବୁଝାନାର ମତେ, ଏମବ ତାର ଦେଖାତେ ହୟ ବୈକି ।
କିନ୍ତୁ ହେଲୋ କି, ଓହି ଛେଲେ ଆମାର ଆଗେ ଜରୁରି ଫେନ ଏଲ ତାର ।
ଖୁବି ଜରୁରି । ତଥିନେ ତାକେ ଯେତେ ହେବ, ବହ କଟେ ସମୟ ବେର କରା
ଗେଛ, ଏଖନ ଯଦି ନେ ନା ଯାବେ, ତବେ ଯେ ଲୋକକେ ମେ ଏହି କାଜେ
ନାମିହେଲ, ବଲଳ, ପରେ ଆବାର କବେ ଦେଖା କରାର ବାବନ୍ତା କରା
ଯାବେ, ତାର ଟିକ ନେହି ।

ଶୁଣେ ତାର ଖବର ହୟେ ଗେଲ । ଖବର ଯଦିଓ ହଲୋ, ନାଜିଯାକେ
ଜାନାନୋ ଗେଲ ନା । ତାର ଅଛିରତା ବାଡ଼ି ଓ ବାଡ଼ିତେଲ ଲାଗଲ ।

ନାଜିଯା ଜିଜେସ କରଳ—ତୁମି ଏମନ କରଇ କେଣ?

ନାର୍ତ୍ତିମ ନାର୍ତ୍ତିମ ଲାଗେ ।

ମିଥ୍ୟା । ଆମାକେ ମିଥ୍ୟା ବଲାବେ ନା ।

କିନ୍ତୁ ସତିଟାଇ ବା ମେ ବଲେ କୀ କରଇ । ମେ ଜାନେ, ନାଜିଯା ତାକେ
ଦାଢ଼ି ଦିଯେ ବେଁଧେ ରାଖିବେ—ମଜା ପେନେହେ, ନା? କାଯାସାରକେ ଦାଓତାତ
ଦିଯେ ଆନାନୋ ହୟେଛେ, ଆଗେ ଥେବେ ଜାନୋ ତୁମି, ଆର ଏଖନ କିନା

ତୋମାର ଜରଳି କାଜ ପଡ଼େଛେ ।

ଓଦିକେ ଓହି ଲୋକରେ ଫୋନ ଆସତେଇ ଲାଗଲ ଆର ମେ ବଲତେ
ଲାଗଲ—ଆର ଏକଟୁ, ଆର ଏକଟୁ । ଫାଁହିସା ମୋଟି, ବାମେଲୋ
ପଡ଼ିଛି... ।

ଶେଯେ ଏମନ ହଲୋ, କାଯାସାର ସଥିନ ଏମେ ପୋଛାଲ, ଓହି ଲୋକ
ଜାନାଲ ଆର ଅଶେକା କରା ଯାବେ ନା । ସମ୍ମ ଏମନ ହତା, ଯେ ଲୋକରେ
ସମ୍ମ ଦେଖି କରାର ଏକଟୁ ମୁୟୋଗ ପେରାହେ ମେ ତାର ସଙ୍ଗ ଦେଖି ନା
କରାଲେ ଚାଲିଯେ ନେଇଯାର ବ୍ୟାପାର ଛିଲ ନା, ଓଟା ଛିଲ ତାର
ଭବିଷ୍ୟ ପରିବର୍କଳାର ଜନ୍ୟ ଜରଳି, ହୟତେ ଦେଖ ଏହା ଅନେକ ଦିନ । ସୁତରାଂ ଯେ
ଫେନ କରାଲ୍ଲ ବାରବାର, ତାକେ ମେ ଜାନାଲ, ମେ ୧୦ ମିନିଟ୍ରେ ମଧ୍ୟ
ରଙ୍ଗା ଦିଲେ ।

ଏହି ୧୦ ମିନିଟ୍ରେ ମଧ୍ୟ କାଯାସାରର ସଙ୍ଗେ କୀ ଆର କଥା ବଲା
ଯାଯ । ନାମ ଜାନା ସନ୍ତୋଷ ଆବାର ଜିଜେସ କରା—କୀ ନାମ, ବାବା—ମା
ବେମନ ଆହେ—ବାବା ନେହି । ଖୁବ ଦୁଃଖର କଥା—ଏମବ ବଲତେ ବଲତେ
ସମୟ ଶୈଖ । ମେ ବଲଳ—ତୁମି ବସେ ତୋ ବାବା, ଆମର ଖୁବି ଜରଳି
ଏକଟା କାଜ ପଡ଼େ ଗେଲ ହୟାଂ, ନାଜିଯା, ଗନ୍ଧ କର ତୋର, ତୋର ମା
କଟି, ଆମି ଏହି ବସି ଆର ଆସବ... । ବଲେ ମେ ତଡ଼ିଯାଟି ରଙ୍ଗା
ଦିଲ । ଫିଲିମ ଦିଲାଲ ଦୁଇ ଘନ୍ତା ପର । ତଥକଷଣ କାଯାସାର ଚଳେ ଗେଲେ ।
ଏ ରକମ ଆଶକ୍ତା ମେ କରେଛିଲ ବେଳେ । ନାଜିଯାକେ ଦେଖିଲେ ପେଲ ନା,
ତାର ଘରର ଦରଜା ବନ୍ଦ । ଏହି ଆଶକ୍ତା ଆବାର ଆହିତେ
କରାଲ୍ଲ ଦିଲ । ତିନିମାଂ ତୋରି ବାବା ଏହି କଥା ହେବାର କାହିଁ
ଗଲାଯାଇ ବଲେ କୋନୋ ଲାଭ ହୟନି ।

ଠିକ ଆହେ, ଏହିବାର ଗନ୍ଧ ହୟ ନାହିଁ, ସମୟ ନାହିଁ, ଆବାର ଆହିତେ
ବଲଳ, ସକାଳେ ଆହିବ ରାତେ ଯାହିଁ—ନାଜିଯା ଏ କଥାକେବେ ଗୁରୁତ୍ବ
ଦେଇନି ।

ଶେଯେ ଯେ କଥାଯ ନାଜିଯାର ମୁଖ ଉତ୍ତଳ ହୟେଛେ, ସେଟା
ହଲୋ—କାଯାସାର ପୋଲାଟା ଦେଖିତେ ବୁଝି ହ୍ୟାନ୍ତସାମ । ନାଜିଯାର ମା,
ତୁମି ଖୋଲ କରୋ ନାହିଁ?

ତଖନ ତାର ତିନିମାଂ କହାନେ ନାଜିଯାର ନାଜିଯା ଟେର ପେରେ ଗେଲ—ବାବା, ତୁମି
କି ଇନ୍ଦରିୟ ନିଜେକି ବେଶ ଚାଲକ ଭାବରେ ତାରକ୍ତ କରେଛ?

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ଏକଟୁ ବୋକା ବୋକା ଭାବ ନେଇଯାର ଚେଟୀ
କରଲା—ଆମି ଆବାର କୀ କରଲାମ ।

ଆମାକେ ପାମପାତ୍ର ଦାତା, ନା? ତୁମି କି ଭେବେଛ ଆମ ଏଖନୋ
ବାଟେ?

ନାହ, ମୋଟେ ଭୁଲ ବଲୋନି । କାଯାସାର ଖୁବି ହ୍ୟାନ୍ତସାମ, ଖୁବି
ସୁନ୍ଦର ଏକଟା ହେଲେ । ପ୍ରାୟ ତୋମାର ମଧ୍ୟ ତେ ଯିଲୁ ବହିଲାଇ କିଛି ନାହିଁ ।

ଆମାର ନାହିଁ, ଆମାର ମାଥାଯ ତେ ଯିଲୁ ବହିଲାଇ କିଛି ନାହିଁ ।
ଶେଯେ ଟିକ ହେଲେ, କିନ୍ତୁ ନିଜନେର ମଧ୍ୟରେ କାଯାସାର ଓ ତାର ମା
ଦୁଜନେହି ଯାବେ ଦାଓତାତ ଦେଇଯାଇ ହେବ । ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ଓ ତାର କ୍ରୀ
ଦୁଜନେହି ଯାବେ ଦାଓତାତ କରନେ । ରାତେ ତାରା ଏକମଙ୍ଗେ ଖାବେ, ଗନ୍ଧ
କରାବେ ।

ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ଜିଜେସ କରଳ—ଖୁଶି?

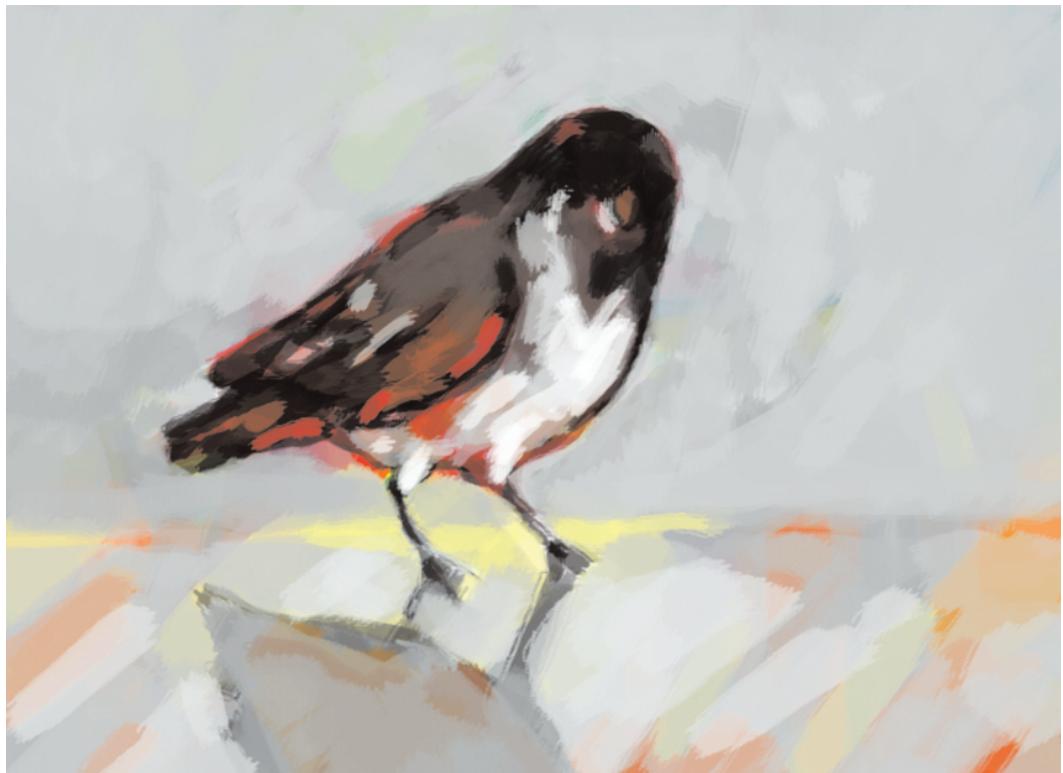
ନାଜିଯା ଉଠେ ଗେଲେ ଆତିକୁଞ୍ଜାମାନ ଫିରିଲ କ୍ରୀର ଦିକେ—ଏହି
ପୋଲା ସମ୍ପର୍କେ କିନ୍ତୁ ଜାନି ନା ।

ତୁମିହ ନା ବଲଳେ ହେଲେ ଦେଖିତେ ସୁନ୍ଦର, ଟାଲେନ୍ଟ ।

ଆରେ, ମେହିଟା ବଲଳାମ ଆରିକି! ତୁମି ତୋ ଅନେକଟା ସମୟ ଧିରା
ଦେଇଛ । ତୋମାର କୀ ମନେ ହେଇଛେ?

ହେଲେ ଭାଲୋ ।

ଭାଲୋ?

ହୁ, ଭାଲୋ । ଅବଶ୍ୟ ତୁମି ହାଇଫାଇ ଫ୍ୟାମିଲି ଚାଇଲେ ଅନ୍ୟ କଥା ।
ଏହି ଛେଳେ ହାଇଫାଇ ଫ୍ୟାମିଲିର ଛେଳେ ନା ।

ଆମି ହାଇଫାଇ ଚାଇ ? ଆମି ଆଜ ଯାଇତେହି ମାଲାଯୋଶିଯା, କାଳ
ଯାଇତେହି ହଂକଂ, ତୁମି ବାଡ଼ି ସାଜାଇତେ ଗିଯା ଆମାରେ ଫକିର ବାନାଯା
ଫେଲଛ, ତାର ଆମାରେ କହିତେହ ଆମି ହାଇଫାଇ ଚାଇ !

ତାଓ କି ନା, ଏହିଟା ତୋ ଜାନି ନା ।

ଚାଇ ନା । ଏକଟା ଭାଲୋ, ଭଦ୍ର, ବୁଦ୍ଧିମାନ ପୋଲା ଚାଇ, ସେ ନାଜିଯାରେ
ଖୁବ ଭାଲୋବାସର ବୁଝାଇ ?

ଆପାତତ ଏ ରକମହି ଠିକ ହୟେ ଗେଛେ, ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ ତାର ତାର
ଶ୍ରୀ ଦାଓଯାତ ଦିତେ ଯାବେ । କିଛୁଟା ସମୟ ଏକସଙ୍ଗେ କାଟାଲେ ଯା ଯା
ବୋକା ଦରକାର, ତାର ଅନେକ କିଛୁଇ ବୁଝା ନେଓୟା ଯାବେ ।

ଭୁମେର ଘାସ ଖାଲି କରେ ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ ଉଠେ ଦାଢ଼ିଲ । ଏଥିମେ
ଏକଟା ଗୋଲା, ନାଶତା, ତାରପର କାଜେ ମେର ହେଁଯା । ସେ ବାଥରମେ
ଚୋକର ଆଗ-ଆଗ ଦଢ଼ିର ଫୋନ ଏଲ-ଭାଇ ।

ଖବର କି ! ଏତ ସକଳବେଳା ଫୋନ ଦିଛ ।

ଆଇନୁଦୀନ ଟାକା ଫେରତ ଦିଛେ ।

ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନେ ମନେ ହଲୋ ମେ ହଠାଇ ଏକଟା ବୋକା ହୟେ
ଗେଛେ, ଏକଟୁ ସମୟ ନିଳ ମେ-ପାଇଛ ?

ଭାଇ, ପାଇଛି ।

ଦଢ଼ି, ତୋମରେ କି ବଲବ ! ଆଜ ଘୁମ ଭାଙ୍ଗର ପର ଥେଇକା ମନ ଖୁଶ
ଖୁଶି ।

ଭାଇ, ଟ୍ୟାକାଣ୍ଡଲା ବାସାଯ ନିଯା ଆସବ ନା ବ୍ୟାଥକେ ଜମା ଦିବ ?
ବ୍ୟାଥକେ ନା । ବାସାଯ ଆମୋ । ବ୍ୟବହା ଆହେ ?

ଜି, ଗାଡ଼ି ଆହେ !

ଆର କେଟ ଜାନେ ? ଆଇନୁଦୀନ ଫାଁଦ ପାତେ ନାହିଁ ତୋ ?

ନା ।

ତୁମ ଏତ ଠିକଠାକ ବଲୋ କ୍ୟାମାନେ ! ଆମି ନିଜେଓ ଏତ ନିଶ୍ଚିତ
ବଲାତେ ପାରି ନା ।

ଦଢ଼ି ଚୁପ କରେ ଥାକଲ ।

ରତ୍ନନ ଦାଓ । ଆମି ତୁମି ନା ଆସା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାହିର ହବ ନା ।
ଜି, ରତ୍ନନ ଦେଇ ।

ଆର ଶୁନା, ତୋମାରେ ଏକଟା ଧାଁଧା ଦେଇ... ।

ଧାଁଧା !

ଧାଁଧା । ଏକଜନ ଲୋକ ବଲଲ, ମେ ସବ ସମୟ ମିଥ୍ୟା କଥା ବଲେ ।
ଏଥିନ ତୋମାରେ ବଲତେ ହବେ ଏହି ଲୋକଟା ସତ୍ୟବାଦୀ ନା ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ।

ଭାଇ, ଆମି କିଛୁ ବୁଝାଗେଇ ନା ।

ଆସତେ ଆସତେ ଭାବ । ଉତ୍ତରଟା ବାହିର କରୋ । ବାସାଯ ଆଇନା
ତାରପର ଆମାରେ ଜାନାଓ । ବୁଝା, ମେ ବଲଲ, ମେ ସବ ସମୟ ମିଥ୍ୟା
କଥା ବଲେ । ଏଥିନ ବଲୋ, ମେ ସତ୍ୟବାଦୀ ନା ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ।

ନାଦିରା ବେଗମକେ ହିତନ୍ତତ କରାତେ ଦେଖା ଗେଲ । ମେ ଏକବାର ଘରେର
ଦରଜାର ଦିକେ ତାକାଳ, ଏକବାର ଦେୟାଲେର ଦିକେ, ପରେ କାଯାସାରେର
ଦିକେ । କାଯାସାର ବଲଲ—ଆୟା, ତୋମାର ଅସୁବିଧା କି ?

କାନୋନୀ ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ବାଗ ।

କିନ୍ତୁ ତୋମାର ଚେହରା ମେହିଟା ବଲେ ନା ।

ଏହିଟା କିଛୁ ନା ବାପ । ଏକଟୁ ଚିନ୍ତା ଲାଗେ ।

ଚିନ୍ତା !

ଧରୋ, ଚିନ୍ତା ନା, ଅଧିକ ।

ତୁମ ତୋ ଆମାଲେ ଲୋକଜନେର ସଙ୍ଗେ ବେଶି ମେଶୋ ନା ।

ଆଜା, ଏକଟା କଥା ବଲୋ ତୋ ଆମାରେ । ତୋମରା କି ବିବାହ
କବେ କରବା, ଏଟା ଠିକ କରେଇ ?

କାଯାସାର ଏକଟା ଦେଟାନାୟ ପଡ଼ଲ । ମେ ଥାରମେ ବୋକାର ଚେଷ୍ଟା
କରଲ, କି ବଲଲେ ସେଟା ସ୍ଵାଭାବିକ ଶୋନାବେ । ତାରପର ତାର ମନେ
ହଲୋ, ଯା ମେ ଆର ନାଜିଯା ଠିକ କରେଇ, ସେଟାଇ ବଲା ଉଚିତ, ଅନ୍ୟ
କିଛୁ ବଲତେ ଗେଲେ ସେଟା ନାଦିରା ବେଗମେର କାହେ ମିଥ୍ୟା-ମିଥ୍ୟାଇ
ଶୋନାବେ ।

କାଯାସାର ବଲଲ—ଆମାଦେର ଇଚ୍ଛା ପରିକାର ପର ପରଇ । ଏଥିନ
ତୋମରା ଯା ବଲାବେ ।

ନାଦିରା ବେଗମ ହାସଲେନ—ଠିକହି ତୋ କରେ ଫେଲଛ । ଆମରା କି
ବଲବ !

ଆୟା, ଆମରା ତୋ ଠିକ କରବହ । ଏଥିନ ତୋମରା ମୁଖ୍ୟବିରା ସେଟା
ନିଯୋ ଆଲୋଚନା କରାବେ ।

ବିବାହରେ ଆଗେ ଏକଟା ଚାକରି ଦରକାର ।
ତୁମି ଜାନୋ ଆମାର ଚାକରି ଠିକ । ଓରା ଏହି ମେଦିନିଓ ବଲେଛେ ।
ଆମାର ଇଚ୍ଛା ଛିଲ ତୁମି ବିଦେଶ ଯାବା । ପିଏଇଚ୍ଟି... ।

ଯାବ ଆସ୍ମା । ଯାବ ତୋ ବାଟେଇ । ତବେ ତାର ଆଗେ ଏକ ବହୁ
ଏଖାନେଇ ଥାକତେ ଚାଇ । ଧରୋ, ପିଏଇଚ୍ଟି କରାତେ ଗେଲେ ତୋ ମିନିମାମ
ତିନ ବହୁ ଲାଗିବେ ।

ବିବାହ କରବା, ପିଏଇଚ୍ଟି କରାତେ ଯାବା, ବୁଟେ ଏକଳା ଥାକବେ?
ମେଓ ଯାବେ । ମେଓ ପିଏଇଚ୍ଟି କରବେ । ମେଓ ଛାତ୍ରୀ ଭାଲୋ ।
ଆମାର ଘରେ ତାହିଲେ ଦୁଇ-ଦୁଇଟା ପିଏଇଚ୍ଟି!
ଏଖନ ବଲେ ନା, ନାଜିଯାର ବାବା-ମା କବେ ଆସବେନ ଦାଉୟାତ
ଦିତେ?
ତୁମି ବଲଛିଲୋ ଓନାର ଖୁବ ଧନୀ ଲୋକ ।
ଜି । ବୋବା ଯାଏ ।
ଆମାଦେର ଏହି ଭାଙ୍ଗୁରା ବାସାୟ ଆସବେନ, ଏହିଟା ନିଯା ଭାବି ।
ଏହା ନିଯା ଭାବାର କିଛୁ ନେଇ ଆସା ।
କେନ ନାହିଁ ବାପ?
ଆମରା ମେଇ ରକମ ଆମରା ମେଇ ରକମ । ...ଆର ନାଜିଯା ଜାନେଇ ।
ଆମାଦେର ବାସାୟ ଓ ଏମେହେ ।
ଓର ବାବା-ମା ଏହିଟା ଜାନେ ନା ।
ଜାନାବେ ।

ଜାନାର ପର ଧରୋ ଦେଖିଲା, ତାଦେର ମନେ ଧରେ ନାହିଁ । ଏକଟା କଥା
ଜିଜ୍ଞେସ କରି ବାପ । ଠିକ ଠିକ ଉତ୍ତର ଦିବା । ଧରୋ, ଦେଖିଲା, ତାଦେର
ଆପଣି । ତାଦେର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ତଥିନ ତୁମି କୀ କରବା?
ତାଦେର ଅପର୍ଚନ୍ ହଲେ ସେଟା ଜାନେଇ ଯାବେ । ଆମି ନାଜିଯାର ସଙ୍ଗେ
କଥା ବଲବ ।

ତୋମାର କୀ ଧାରଣା, ତାର ବାବା-ମାର ପର୍ଚନ୍ ନା ହଲେ ନାଜିଯା କୀ
କରବେ?
ଏକଟୁ ହାସଲ କାଯିଶାର, ଏକଟୁ ମାଥା ଚୁଲକାଳ—ଆସ୍ମା, ନାଜିଯା
ଆମାରକେ ଛାଡ଼ି ଥାକତେ ପାରବା । ଧରୋ, ତାର ବାବା-ମାକେ
ଆମାର ମନେ ଧରିଲ ନା, ଆମାର ପାଇଁ ଥାକଲ, ତଥିନ?
ତୁମି ଆପଣି କେନ ଦେବା ଆସ୍ମା? ତୁମି ନାଜିଯାକେ ଦେଖେଛ ।
ଆମି ତାର ବାବା-ମାର କଥା ବଲାତେଇ ।
ଆସ୍ମା! ...ଆସ୍ମା, ସଂସାର କରି ଆମି ଆର ନାଜିଯା, ଆମାଦେର
ପର୍ଚନ୍ ହାତେଇ ବଢ଼ ।

ତୋମାର ଆସ୍ମାର ପର୍ଚନ୍ ଦେବା କୋନୋ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ?
ଆସ୍ମା, ତୋମାର ଛେଲେର ପର୍ଚନ୍ ଦେବା କୋନୋ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ?

ନାଦିରା ବେଗମ ଅପଲକ ତାକାଲେନ କାଯିଶାରେ ଦିକେ । ମେ
ଓଭାବେଇ ତାକିରେ ଥାକଲେ କାଯିଶାରେ ଅପଣି ଶୁଣି ହଲେ । ମେ
ଆମତ ଆମତ କରେ ବନନ—ଆସ୍ମା, ଆମି ତୋମାକେ କଟ
ଭାଲୁମ୍ବି... ।

ନାଦିରା ବେଗମ ଖାଟ ଥେକେ ନାମଲ—କଥା ସୁରାବା ନା ବାପ, କଥା
ସୁରାବା ନା । ଯା ବଳଚ, ସେଇଥାନେ ଥାକେ । ବଲତେ ବଲତେ ମେ
କାଯିଶାରେ କାହେ ଏମେ ବୁଝିକେ ପଡ଼େ କାଯିଶାରେ କପାଲେ ଚାମୁ
ଖେଲ—ଭାଲୋବାସଲେ, ସେଇ ମାନୁଷଟାରେ ଭାଲୋବାସେ, ତାର ପକ୍ଷେ ଆର
ତୋମାଦେର ଭାଲୋବାସର ପକ୍ଷେ ବାପ, ଏହିଭାବେଇ ଦାଢ଼ାବା ।

ସାର୍କାସ ଶହୀଦେର ମନ ଖାରାପ । ଆଇନୁଦୀନ ଦିତି ବାବୁଲକେ
ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନରେ ଟାକା ବୁଝାଯେ ଦିଯେଇ । କୀ ବିଚିତ୍ରି, ଆଇନୁଦୀନ
ଏଟା ଏକଟା କାଜ କରାଇଛ । ଏହି ଏତଗୁଲେ ଟାକର ଲୋଭ ମେ
ସାମଲାଲୋ କୀ କରାଇ । କେନ ମେ ଟାକାଗୁଲୋ ମେରେ ଦିଲ ନା! ବୋକା
ଗାଧା, ରାମଚାନ୍ଦର କୀ କରାଇ । ଆରେ, ତୁହି କି ଏମେ ସାର୍କାସରେ ସଙ୍ଗେ
ଏକଟ କଥା ଓ ବଲତେ ପାରିତ ନା? ସାର୍କାସ କି ତୋକେ ପରାମର୍ଶ ଦିତ?
ସାର୍କାସର ସତିଇ ମନ ଖାରାପ । ଆଇନୁଦୀନ ଆସତେ ପାରତ ତାର
କାହେ । କିଂବା ଯଦି ଯେତେ ବଲତ ତାକେ, ମେ ଯେତ । ଆଇନୁଦୀନ ହ୍ୟାତେ
ବଲତ—ସମସ୍ୟା, କୀ କରି ।

ମେ ବଲତ—ସମସ୍ୟା ତୋ ଦେଖି ନା ।
ଏତଗୁଲେ ଟାକା କୀ କରାଇ ଦେଇ... ।
କୀ କରାଇଛନ ଟାକା?
ଖରଚ କରାଇ ।
ଠିକ କରାଇଛେ, ଟାକା ତୋ ଖରଚ କରାନେର ଜଣେଇ ।
ଏଖନ ଯଥନ ଧରେନ ଫେରତେର କଥା ଉଠେଇ... ।
ତଥିନ ଫେରତ ଦିବେନ ନା ।

ଆଇନୁଦୀନ ହ୍ୟାତେ ହାସତ—ଫେରତ ଦିମୁ ନା?

ଫେରତ ଦିବେନ ନା । ପାଗଳ ନାକି! ଟ୍ୟାକା ଫେରତ ଦିବେନ କ୍ୟାନ!

ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନରେ ଚିନେନ ନା?

ତାର ଲାଗେଇ ତୋ ଆହି ।

ଆର ଦଢ଼ି? ଦଢ଼ି ବାବୁଲ ସଥିନ ଆହିବ?

ତାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆମାର ।

ଭାଇ, ଦଢ଼ିରେ ଚିନଲେ ଆପଣେ ଏହି କଥା ବଲତେନ ନା ।

ସାର୍କାସ ଜାନ ଦଢ଼ି ସମ୍ପର୍କେ ସଥିନ କେତେ ବଲବେ, ତଥିନ ଏହି କଥାଇ
ବଲବେ । ଦଢ଼ି ସମ୍ପର୍କେ ଆନିକ କଥାଇ ବାଜାରେ ହାତିଯେ ଆହେ । ଥାକୁକ,
ମେ ଯଦି ନାମେ, ମେ ଦଢ଼ିକେ ସାମଲାତେ ପ୍ରାବେ, ଦଢ଼ି ହତେ
ପାରେ ଦଢ଼ି, କିମ୍ବ ମେ ତୋ ସାକଷ, ଖେଲ ମେ କି କିଛୁ କମ ଜାନ?

ସୁତରାଂ ଆଇନୁଦୀନ ଯଦି ଆସତି ତାର କାହେ, ମେ ବଲତେଇ

ପାରତ—ଦଢ଼ିର ଦାୟିତ୍ୱ ଆମାର ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ମେ ସତାଇ ନିତ । ବଡ଼
ଭୁଲ କରେ ଫେରଲେ ଆଇନୁଦୀନ ଟାକା ଫେରତ ଦିଯେ । ଫେରତ ନା ଦିଲେ
ଦଢ଼ିର ପ୍ରତ ସଥିନ ଏକଟା ଗାନ୍ଧି ପାରତ—ଏହି ସୁଯୋଗଟା
ତାକେ ଦିଲ ନା ଛାଗଲ ଆଇନୁଦୀନ । ଭେଦାର ମତୋ ଭୌତିକ ହ୍ୟାତେ ମେ
ଛାଗଲର ମତୋ ଛାଗଲାମୋ କରଲ । ବଡ଼ି ହତାଶ ବୋଧ ହେଚେ
ସାର୍କାସେ । ଏକଟା ସୁଯୋଗ ଆସତେ କତ ଦିନ ଲାଗେ?

ଡାକୋରେ କାହେ କି ଯାଓୟା ଦରକାର?

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ନିଜେର ଭେତରେ ତୋରି ହତେଇ ନିଜେକେ କଷେ ଏକଟା ଗାଲ
ଦିଲ ଦଢ଼ି-ଶାଲା, ହୋଗାର ପୁତ୍ର, ତରେ ଦଢ଼ି ଦିଯା ବାଇନ୍ଦା ବୁଲାଯା ରାଖା
ଚିତ୍ତ ।

ତା, ଦଢ଼ି ନା ହ୍ୟା ନିଜେକେ ଦଢ଼ି ଦିଯେ ମେଂଧେ ବୁଲିଯେ ରାଖଲ, ତାତେ
କି ଏହି ସମସ୍ୟାଟା ମିଟବେ—ଇନ୍ଦନୀୟ ମାରେ ଆହେଇ କେନ ମେ ଶରୀରେ
ଜୋର ପାର ନା?

ମେ ବିଛାନ ଛେତ୍ରେ ନାହିଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କରିବାକି କିମ୍ବା କରିବାକି

ଏହିଟା କୀ ବ୍ୟାପର? ଏହିଟା ତୋ ମନେ ହ୍ୟା ଜାନୁଟୋନା କରାଇ

ବେଟ । ...ବସନ୍ତ—ବସନ୍ତ!

ବସନ୍ତକୁମାର ଆସତେ ସମୟ ନିଲ ।

ସମସ୍ୟା କୀ? ଭାବିଗେ ବାହିର ହିଚିଲା?

ଓସୁଧ ଆନତେ ଗେଛିଲାମ ।

ତୋମାର ଆବାର କୀ ହଇଲ?

ଆମାର ନା, ଆପଣରେ ଓସୁଧ ।

ଓସ୍ତାଦି ମାରଲା? ବସନ୍ତକୁମାର, ଆମି ଓସ୍ତାଦି ପର୍ଚନ୍ କରି ନା ।

କଥା କମ କମ । ଉଠେଇ, ଦୁଇଟା ଟାବାଲେଟ୍ ଏକମଙ୍ଗେ

ଖାଇଲେ । ...ଖାଇଲେ କିମ୍ବ?

ତୁମି ଦୂର ହ୍ୟା । ଦଢ଼ି କୁନୋଦିନ ଓସୁଧ ଖୁବ ନାହିଁ ।

ବିବାହରେ ଦିନ କେତେ ଯଦି ବଲେ, ବିବାହ କରବ ନା, ଆମି କୁନୋଦିନ
ବିବାହ କରି ନାହିଁ ... ।

ତୁମି ତୋ ଦେଖି ବୋକା ନା । ...ଦାଓ, ଓସୁଧ ଦାଓ ।

ଏକଟା ଯମ ଦିବେନ ।

ତୁମି ମାଙ୍କିରେ ପର୍ତ୍ତାଓ ।

ସୁମ ଦାନ । ଆପଣାର ଶହିଲ ଖୁବ ଖାରାପ ।

ମେହିଟା ଆମିଓ ବୁଝାତେଇ ।

ଭାଙ୍କିର ଖରବର?

ମାଙ୍କିର ଆନୋ । ମେ ଡାକାର ହିସେବେ ବଡ଼ ।

ବସନ୍ତକୁମାର ହତାଶ ଚୋଥେ ଥାକିଲ କିମ୍ବାକି କିମ୍ବାକି କିମ୍ବାକି
କରିବେ ଏତଗୁଲେ ଏଲ—ଏହି ଏଲ ଆପଣାର ବାନ୍ଦର ।

ଆବାର ବାନ୍ଦର ବଲନା! ଆବାର! ବସନ୍ତ, ତୋମାର ସାହମ ଦେଇଖା

ଆମି ଆବାକ ଯାଇ ।

ବସନ୍ତକୁମାର ତଥିକେ—ତୁମ ଓ କଥାଯ କିମ୍ବ ମନେ କହିଲୋ ନା । ମେ
ତୋମାରେ ପର୍ଚନ୍ କରାଇ ହେ, ଏହି ଲୋକ ସତ୍ୟବାଦୀ ନା

ମିଥ୍ୟବାଦୀ?...ପାରବା, ମାଙ୍କି? ଏକ କାଜ କରାଇ । ତୁମ ବହିସା
ଭାବ, ଆମି ଏକଟୁ ସୁମାଇ ।

ସମସ୍ୟା ବଲଲ ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ, ସେ ବଲଲ—ଏହି ଦୁନିଆୟ ମାତ୍ର ଦୁଇଜନ ଲୋକ ଜାନେ ଏହି ଘଟନା ।

ଆମି ପ୍ରାଣ ଜାନି ନା ।

ଆର କୀ ଜାନାର ଦରକାର ମନେ କରାତେଛ?

ଆମି ଜାନି ଆପନାର ଘଟନା ଛିଲ, ମାନେ ଥେମ ଆର କି, ତାରପର ଧରେନ ଆରୋ କିଛୁ ଜାନି, କିନ୍ତୁ ଉନି କେ, କହି ଥାକେନ—ଏବସ କିଛୁଇ ଆମି ଜାନି ନା ।

ତୋମାର ଜାନାର ଦରକାର ନାହିଁ । ନାକି ଆହେ ବଲେ ମନେ କରୋ?

ଉନି ଲାଲବାଗ ଥାକେନ, ନା?

ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ ଅବାକ ହେଁ ଗେଲ—ତୋମାରେ କେ ବଲାଚେ?

ଓନାର ନାମ ନାଦିରା ବେଗମ । ସେ ଛେଳେର ନାମ ବଲତେଛେ, ତାର ନାମ କାଯାସାର?

ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ ଚୟାର ଛେଡ଼େ ଦାଁଡାଲ ନା, ତାର ମୁଖେର କୋଣୋ ରେଖାଓ ବେଳାଲାମ ନା, ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଶିତଳ ଗଲାଯ ଜିଜେସ କରଳ—ତୁମି ଏହି ସବ କୀ କହିରା ଜାନୋ ମାହମୁଦ?

ନାଜିଯାରେ ଏକଦିନ ଦେଖିଲାମ ଓହି ଛେଳେର ଲୁଗେ, ଖଟକା ଲାଗଲ—ନାଜିଯା ଏଇଥାନେ ବ୍ୟାକାନ । ଭାବଲାମ—ଆହିଛ ବ୍ୟାକର ବାଡ଼ି । ତର ଖଟକା ଗେଲ ନା । ତାହି ଖବର ନିଲାମ । ଜାନଲାମ । ଏଥିନ ଦୁଇଯେ ଦୁଇଚାର ଚାର ଯୋଗ କହିରା ଆପନେରେ ବଲାତେଛି ।

ଆମାର ଆଗେ ଜାନାଓ ନାହିଁ କାନ?

କୀ ଜାନାବ? ଆମି କି ଜାନି ଅତସବ? ଦଢ଼ି ଜାନେ ।

ଶୁଦ୍ଧ ତୁମି ଆର ଦଢ଼ି ଜାନେ ।

ଦଢ଼ି ବେଶି ଜାନେ, ଆମି କମ ଜାନି ।

ସବାର ଜାନାର ହିସାବ ଆହେ, ଯାର ଏହିକୁ ଜାନା ଦରକାର ସେ ଯଦି ବେଶି ଜାନେ... ।

ଏହିଟା ଭୁଲ କଥା ବଲାଗେନ । ଆମି ଯଦି ପ୍ରାଣ ଜାନତାମ, ନାଜିଯାର ଖବର ଆଗେ ଦିତେ ପାରତାମ, ଆପନେରେ ଲାଲବାଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇତେ ହହିତ ନା ।

କଥା ବେଶି ବଲାତେଛ ମାହମୁଦ । କଥା କମ ବଲେ । ମେଜାଜ ଶଜାରଙ୍କର କଟା ହେଁଯା ଆହେ ।

ଥାକରାଇ କଥା । ସୁନ୍ଦର ବଲାତେନ । ଏଥିନ ଆମି କୀ କରବ, ସେହିଟା ବଲେନ ।

ଗଲ୍ଲ ତୈୟାର କରୋ ।

କାରେ ବଲାବେନ?

ତୁମି କି ମଜା ନିତେଛ ମାହମୁଦ?

ଆପନେ ନିଜେ ଏକଟୁ ଭାବେନ—ହଟନା ତୋ ମଜାର । ଆପନାର ନିଜର ନା ହିଲେ ଆପନେତେ ମଜା ପାଇତେନ । ଏହିଟା ଦିଯା ଧାରାବାହିକ ଫିଚାର ହୁଏ ପତ୍ରକାର୍ୟ । ପାବଲିକ ଲାକ୍ଫାର୍ୟ ପଡ଼ିବ ।

କିଛୁ ନା ବଲେ ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ ମାହମୁଦରେ ଦିକେ ତାକିଯେ ଥାକଲ ।

ଆମ ଅବଶ୍ୟ ବଲି ନାହିଁ ସେ ଆମି ଫିଚାର ଲିଖିବ । ବଲେନ,

ନାଜିଯାରେ ବଲାର ଜୟ ଗଲ୍ଲ ଦରକାର?

ହେଁ । ଏମନ ଏକଟା ଗଲ୍ଲ ଦରକାର ଯେହିଟା ନାଜିଯା ବିଶ୍ୱାସ ଯାବେ ।

ସମୟ ବରାଦ କରାଗଲେ କରକଷଣ?

ଏହି ଏଥିନେ ତୈରି କରବା । ଆମାର ଶାମନେ ବହୀଙ୍କ ।

ଭାବେ, ଆମି ତୋ ହୁଯାଇନ ଆହମେଦ ନା । ଆମି... ।

ହୁଯାଇନ ଆହମେଦ କେ? ଓହି ସେ ନାଟକ ଲେଖେ?

ଜି । ଆମି ଉନି ନା । ଆମି ଗରିବ ସାଂବାଦିକ । ଗାଡ଼ିବାଢ଼ି ନାହିଁ,

ମୋଟରସାଇକେଳେ ଆସା-ୟାଓରା କରିବା... ।

ଧରୋ, ଗାଡ଼ି ହେବେ ତୋମାର । କିନ୍ତୁ ଗଲ୍ଲ ଏମନ ବାନାଇବା, ଆମି ସେ ଓହି ବାଡ଼ିତ ନା ଦୁଇକା ଫେରତ ଆପଲାମ—କେନ ଆସଲାମ—ଏହିଟା ଯ୍ୟାନ ନାଜିଯା ବିଶ୍ୱାସ କରେ । ବୁରାଲା?

ଜି ।

ଭୁଲ ଆମାରାଇ । ଗାଡ଼ି ସଥିନ ଓହି ଏଲାକାଯ ଚୁକହେ, ତଥନାଇ ବୋବା ଉଚିତ ଛିଲ । କିଂବା ଆରୋ ଆଗେ ଏହିଟା ବୋବା ଦରକାର ଛିଲ ।

କାଯାସାରରେ ସଥିନ ପ୍ରଥମ ଦେଖିଲାମ, ତଥନ, ଚଚାରା ତୋ ତାର ଆମାର ମତେଇ ହେବେ ।

ଦଢ଼ି ବାଓୟାର ଜୟ ଉଠେ ଦାଁଡାଲ । ତାକେ କ୍ଲାନ୍ଟ ଓ ଅନ୍ୟମନକ୍ଷ ଦେଖାଇସ । ଏଗୋତେ ଗିଯେ ସେ ଥାମଲ, ପେଛନ ଫିରେ ତାକାଳ ନାଦିରା ବେଗମେର ଦିକେ, ତାକେ ଦେଖେ ବୋବା ଗେଲ ସେ ବିଧାୟ ଆହେ ।

କିଛୁ ବଲବା?

ଜି ।...ଆସା, ଭାଲୁ ଲାଗତେଛେ ନା ।

ଭାଲେ ତୋ ଆମାରା ଲାଗତେଛେ ନା ।

ଜୀବନେ ଅନେକ ସମସ୍ୟା ଦେଖାଇଁ, ଏହି ରକମ ଦେଖି ନାହିଁ ।

ସମୟ ନାହିଁ ଦଢ଼ି । ତୁମି ରାତନା ଦାୟ ।

ଜି ଦିତେଛି ।

ଦାଁଡା ଓ ।...ଆମି ବୁଝାତେଛି ତୋମାର ଶରୀର ଖୁବଇ ଖାରାପ, କିନ୍ତୁ

ଆମାର ସେ ଉପାୟ ନାହିଁ, ଏହିଟା କି ତୁମି ବୁଝାତେଛ?

ଦଢ଼ି ଏକଟୁ ହାସାର ଚେଷ୍ଟା କରଲ—ଆସା, ଆମି ଯାଇ । ସମୟ କମ ।

ସମୟ କମ । ଏର ମଧ୍ୟ କାମରଳ ଯାଦ ନାଜିଯାରେ ଅନ୍ୟ ଗଲ୍ଲ ବିହଳା ବସ, ବ୍ୟାମେଲା । ତଥନ କାଯାସାର ଜାନବ ଏବସ ଗଲ୍ଲ, ନାଜିଯା ଜାନବ ଅନ୍ୟ ଗଲ୍ଲ ।

ରାତାର ନେମେ କିଛିକଷଗ ଦାଁଡିଯେ ଥାକଲ ଦଢ଼ି । କିଛୁ ଦୂରେ ଏକଟା ଗାଡ଼ି ଯାଇଲିଯେ ନିଭିଯେ ଅନ୍ଧକାରେ ଅନ୍ଧକାରେ ଅଶ୍ୱବିଶେଷ ହେଁ ଆହେ । ଦଢ଼ି ଏକ ଆଶେନ । ଏକା ଆସାର ମତେ ଜୋର ତାର ଶରୀରେ ନେଇ । ମନେ ନା, ଶରୀର କମଜ଼େରି ହେଲେ ମନେ ହେଁ, ଏଟା କଦିମ ହଲୋ ସେ ଟେଟେ ପାରେ । ଓଦିକେ ସାରକ୍ସ ଶହୀଦ ସେ ଅପେକ୍ଷାଯା ଆହେ, ଏ ଖବରର ଆହେ ତାର କାହେ ।

ରାତାଟା ନିର୍ଜନ । ରାତ ହେଁଯେ । ଶରୀରେ ଜୋର ନେଇ, ତବୁ ହୋ ହୋ କରେ ହାସତେ ଇଚ୍ଛା କରଲ ଦଢ଼ିର । କେବ ତାର ହାସାର ଇଚ୍ଛା ହଲୋ ସେଟା ମେ ବୁଝାତେହେ ପାରିଲ । ସେ ଟାନ ଭ୍ୟାବାହ, ଏହି ତୋ ମେ ବୁଝାତେହେ ପାରିଲ । ଏତ ଦିନ ସେ ସତାଟାର ଦରକାର ଛିଲ ନା, ସେଟା ହୟାଏ ନିଜେକେ ଜାନାନ ଦେଇଯାର ଜୟ ଅଛିର ହେଁ ଉଠେଛ । ଜାନାନ ହେଁ ଗେଲେ କୀ ହେଁ, ସେଟା ଦଢ଼ି ଯତ ନ ଭାବାଚେ, ତାର ଦେଇ ବେଶି ଭାବନା ତାର 'ଆସା' କେ ନିଯେ । ଆସା ବିପଦେ, ଆସାକେ ସେ ଅଶହାର ଦେଖେଛେ, ଚୋରର କୋଣେ ପାନି ଦେଖେଛେ—ଏର ବେଶି ଆର କିଛିବୁର କି ଦରକାର ଆହେ ।

ତାକେ ଦଢ଼ିଯେ ଥାକତେ ଦେଖେ ଗାଡ଼ି ଥେକେ ନେମେ ଏଲ ଏକଜନ—ବସ... ।

କିଛୁ ହୁଯ ନାହିଁ!

ପାନ୍ଦାରୀ ଆହୁନ... ।

ସମସ୍ୟା ଜାଟିଲ ।

ଚାଲନ ।

ଘଟାଣୋ ଶୋନା, ତ୍ରମି ଏକଟା ମିଥ୍ୟାର ଓପରେ ଆହେ, ଥାକତେ ଥାକତେ ସେଇ ମିଥ୍ୟା କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ । ଏହି ରକମ ଯଦି ଥାକେ ଥାକନେ ମମସା ନାହିଁ ।

ବସ ଚାଲନ, ଆପନାର ପାଦ କିମ୍ପାତେହେ ।

ସମସ୍ୟା ହିଲ ତଥନ, ସଥିନ ସେଇ ମିଥ୍ୟା ବଲେ ଆମି ତୋ ମିଥ୍ୟା ନା, ଆମି ହିଲାମ ସତ୍ୟ ।

ଜି ।

ତୁମି କିଛିଇ ବୋବୋ ନାହିଁ । ତୁମାର ବଲାନେ କଥାଓ ନା । ସାମନେ ସେ

ମମସା ହେଟାଇ କିମ୍ପାତେହେ ।...ଚାଲେ ।...ସାମନେ ଆହେ ଆହେ ।

ନେଯ ନାହିଁ । ବେଳେ ନାଦିରା ବେଶି ଚୁପ କରେ ଗେଲ ।

ଦଢ଼ି ଚୁପ କରେ ଥାକଲ କିଛିଟା ମମସା—ଜି, ନେଯ ନାହିଁ ।

କାନ! ନେଯ ନାହିଁ କାନ! କାମରଳର କୀ ଆସୁବିଧା!

ତିନି ବଲାଗେନ ଏହି ମିଥ୍ୟା ତିନି କ୍ୟାନ ନିବେନ!

କାମରଳ ତାର ଗଲ୍ଲ ନେଯନି, ଏହିଟା ଶୋନାର ପର ଥେବେଇ ନାଦିରା

ବେଗମେର ହତାଶ ବେବେ ଗିଯେଛି, ତବୁ ମେ ଦଢ଼ିର କଥା ଶୁଣେ

ଫେଲା—କାମରଳ ବଲଲ ଏହି ମିଥ୍ୟା ମେ କ୍ୟାନ ନିବେ?

ଜି ।

ମିଥ୍ୟା ତୋ ପ୍ରବାଟାଇ । ଏକଟା ବଡ଼ ମିଥ୍ୟାର ଲଗେ ଆରେକଟା ମିଥ୍ୟା

ଯୋଗ ହେଲେ କୀ ମମସା?

ଆସା, ଏହିଟା ତୋ ଆମି ବଲତେ ପାରବ ନା ।

ଏହି ମିଥ୍ୟା ଯଥନ ମେ ନିବ ନା, ତଥନ ତାରେ ପୁରୀ ସତ୍ୟ ନିତେ

ବଲେ ।

ଦଢ଼ି ଚୁପ କରେ ଥାକଲ ।

ନିବେ ମେ?

ବେଯାଦବି ନା ନିଲେ ଏକଟା କଥା ବଲବ ଆସା?

ବଲୋ ।

ପୁରୀ ଅବଶ୍ଳା ଆପନେତେ ନିତେ ପାରବେ ନା ଆସା ।

ନାଦିରା ବେଗମ ହାସଲେନ—ତୁମି ଏହିଭାବ ଆମାର ଲଗେ କୁନୋଦିନ

କଥା ବଲୋ ନାହିଁ ।

ଆସା, ମାଫ କରବେନ ।

ଦଡ଼ି, ତୁମ ଠିକ କଥା ବଲଛ । ମାଫ ଚାଓନେର କିଛୁ ହୟ
ନାହିଁ...ଆଜ୍ଞା, କାମରୁଲେ ସେ ଗଲ୍ଲ ନିଲ ନା, ମେ ତାର କନ୍ୟା ସାମାଲ
ଦିବ କାମାନେ?

ନାଜିଯା ଆପାରେ ଉନି ସନ୍ତରତ ଅନ୍ୟ ଗଲ୍ଲ ଦିଛେନ ।
ନାଜିଯା ବୁଦ୍ଧିମାନ ମୋଯେ । କାମରୁଲେର ଗଲ୍ଲ ମେ ବିଶ୍ୱାସ ଯାଇବ?
ଗଲ୍ଲ ତାଇ ବାନାଯ ନାହିଁ । ଆମର ଧାରଗା ଗଲ୍ଲ ବାନାଇଛେ ମାହୁଦ । ମେ

ସାଧାରିକ ।
ସାଂବାଦିକ!—ମାହୁଦ...!
ଆହେ । ଏଗୋ ୧୦୦ ଟାକା ଦିଲେ ଖୁଣି । ଆମି ଏକବାର ଏକ

ସାଂବାଦିକର କାହେ ଦୁଇଟା ପିଣ୍ଡଳ ଜମା ରାଖିଛିଲାମ ।
ଏହଟା ଶମପ୍ଯା ନା ଦଡ଼ି, ଏହଟା ଶମପ୍ଯା ନା ।
ଆୟା, ବୁବାତେହି । କିନ୍ତୁ କୀ କରବ, ଏହଟା ବୁବାତେହି ନା ।
ଯେହି ଗଲ୍ଲ ଏକରକମ ହେୟା ଉଚିତ ସେଇ ଗଲ୍ଲ ଦୁଇ ରକମ ହିଲ ।

ଦଡ଼ି, ଏହି ସାର୍କାସ ଶୁଣ ହେଇବ, ଆମି କି ଭାବଛିଲାମ!

କୀ କରବେ? ନାଜିଯା ଜାନତେ ଢାଇଲ ।
ତୁମ କୀ କରବେ? କାଯାସାର ଜିଜେସ କରଲ ।
ଯାଇ କରି, ତୁମ କି ଆମାର ସଙ୍ଗେ ଥାକବେ?
ତୁମ ଜାନୋ ସେଟା ।...ତୁମ ଥାକବେ?
ତୁମି ଓ ସେଟା ଜାନୋ ।

କିମ୍ବନ ନାଜିଯା, ବାବାର ଘେଟା ବଲଛି, ଆମାର ମା ଆମାକେ ମିଥ୍ୟା
ବଲେଛେ, ଏଟା ଆମ କିଛିତେହି ମେନେ ନିତେ ପାରଛି ନା ।

ଆମାର ଏକଟା ବାପାର କୀ ହଛେ ଜାନୋ? ଏହି ସେ ଆମ ତୋମାର
ସଙ୍ଗେ କଥା ବଲଛି, କଥା ବଲଛି...ଭାବଛି, ଆମାର ମନେ ହଛେ, ଏମନିକି
ହତେ ପାରେ, ତୋମାର ବାବା ମିଥ୍ୟା ବଲେନି ।

ଆମାର ମା ସେଟା ବଲେଛେ, ସେଟା ଖୁବହି ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ ।
ତୋମାର ବାବା ଯେଟା ବଲେଛେ, ସେଟା ଓ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ ।

କୀ ବଲଛ ତୁମ, ଏମନ ଏକଟା ବାଜେ କଥା!
କାଯାସାର ଚପ କରେ ଥାକଲ ।

କୀ ହଲୋ, କଥା ବଲଛ ନା କେନ?
ବବାତେ ପାରଛି ନା ।

କିନ୍ତୁ ଏକଟା ବାପାର ନିଶ୍ୟାଇ ବୁବାତେ ପାରଛ?
କୀ?

ଆମାଦେର ବିରୋଟା ପାରିବାରିକଭାବେ ସନ୍ତର ନା ।
କୀ କରା ଉଚିତ ଆମାଦେର?

ଧରା, କୀ କରା ଉଚିତ ଆମାଦେର ସେଟା ଆମରା ଜାନି । କିନ୍ତୁ ସେଟା
କି ଏହି ଏଖନି କିମ୍ବନ ଉଚିତ, ନାକି ମମ୍ବ ନେବେ ଆମରା?

ତୋମାର କି ଧାରଗା, ତୋମାର ବାବା ଏରପର ଆମାର ସଙ୍ଗେ ତୋମାକେ
ମିଶିତ ଦେବେନ?

ନା । କିଭାବେ ବନ୍ଧ କରବେ, ତା ଆମି ଜାନି ନା । କିନ୍ତୁ ଚଟ୍ଟା ତୋ
କରବେନିଏ ।...କାଯାସାର, ଏହି ଏକଟି କଥା ତୋ ତୋମାର ଆମାର
ମସବକ୍ଷେତ୍ର । ତୋମାର ବାବାକେ ସେ ଗୁଲି କରେ ମେରେହେ, ତାର ମେରେର ସଙ୍ଗେ
ତୁମ ମିଶିବେ, ସେଟା କି ତିନି ଢାଇନେ?

ନା । ଆୟା କୀ ବଲବେ ଜାନି ନା, କିନ୍ତୁ ବଲବେ ତୋ ବେଟେ ।
ତାହଲେ? ବଲେ ଛୁଟୋ, ତାହଲେ?

ଆମି କିଛୁ ଜାନି ନା କାକାତୁଯା, ଆର କିଛୁ ନା, ଶୁଦ୍ଧ ଜାନି
ଆମାଦେର ପ୍ରେମ ।

ହୁଁ, ଏଟା ଭୁଲେ ଯେଯୋ ନା । ଆମାଦେର ପ୍ରେମ ।

ତିନ.

ନାଜିଯାର ଘର ଯେମନ ଥାକେ ସାଧାରଣତ, ଠିକ ମେ ରକମ । କିଛୁ
ଗୋଛାନୋ, କିଛୁ ଏଲୋମୋଲୋ । କମ୍ପିଟ୍ୟୁଟର ଟେବିଲେର ସାମନେ ଚେଯାରଟା
ବାକା ହୟ ଆହେ, ବିଛାନର ଏକ କୋଣେ ଲ୍ୟାପଟ୍‌ପ୍, ଅଲମରାର ପାଲ୍ମା
ପୁରୋ ବନ୍ଧ ନା, ଚେଷ୍ଟ ଅବ ଡ୍ରୋରେର ଓପର ଏକଟା ଫଟେଷ୍ଟ୍ୟୁଟ ଡାଲ୍ଟା
ହୟେ ଆହେ, ଆବାର ପଡ଼ାର ଟେବିଲ୍‌ଟା ଟିପଟିପ ଗୋଛାନୋ—କେଉ ଦେଖିଲେ
ବୁବାବେ ନା ଏ ଘରେ ସେ ଥାକେ, ମେ ଏମର ଥେକେ ବୈରିଯେ ପଡ଼େହେ ।

ଆତିକୁଜ୍ଜାମାନ ବୁବାତେ ପେରେହେ । କାରଣ ଆତିକୁଜ୍ଜାମାନେର ଏ ରକମ
ଏକଟା ଭୟ ଛିଲ ।

କିଛୁ ବ୍ୟବହାର ନିଯେଛିଲ ମେ, ନାଜିଯାର ସଙ୍ଗେ ଯା ମେ କଥନୋ
କରବେ ଭାବେନି, ମେ ରକମ କିଛୁ । ତାର ବାହିରେ ଯାଓୟା ମେ ବନ୍ଧ କରେ
ଦିଯେଛିଲ, ମୋବାଇଲ ଫୋନ ନିଯେ ନିଯେଛିଲ, ଏକଟା ଲ୍ୟାନ୍‌ଡଫ଼ଫୋନେର
ଲାଇନ କେଟେ ରେଖେଛିଲ । ସାର୍କାସ ଶିରୀଦେର ଲୋକ, ତାଦେର ଓପର ମାତ୍ର
ଦୁଇ ଟାକା ଭାବରେ ଭାବରେ ଛିଲ—କାଯାସାର ଏ ବାଟିର ଦିକେ ଆସନ୍ତେ ନିଯେ
ତାକେ ଥାମିଯେ ଦେୟା, ନାଜିଯା ଏ ବାଟି ଥିଲେ ହେବ ହୟେ କୋଥାଓ
ଯେତେ ନିଯେ ତାକେ ଆଟକନୋ । ତାରା କାଜଟା କରତେ ପାରେନି ।

ବୋକର ଦଲ । ତାବେ ଏଦେର ବାପାରଟା ମେ ପରେ ଦେଖିବେ । ମେ ଗଲା
ତୁଳ ତ୍ରୀବେ ଡାଳି । ତ୍ରୀବେ ବଲଲ—ମେଯେ ପଲାଇଛେ ନାଜିଯା

ପଲାଇଛେ । କାନ୍ଦାବା ନା, ହସବା ନା, ଚିଲ୍ଲାବା ନା । ତୋମାରେ ଏକଟା

ଦାରିତ୍ର ଦିଲ୍‌ଲାମ, ଏହଟା ତୁମ ରାଖିତେ ପାରୋ ନାହିଁ । କୀ କରବା ଏଖନ?
ଟିକିଟ କାହିଟା ଦେବେ? ମାଲଯେଶ୍ୟା ଘୁର୍ରା ଆସବା?... ଗର୍ଦନ୍‌ରେ ବାଚାର
ମତୋ ଦାଢ଼ାଯା ନା ଥାଇକା ନାଜିଯାର ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ସାମେର ଚିନ୍ନା, ଫେନ
ଦାତ ତାଦେର, ମେଥେ କିଛୁ ବାହିରେ କରତେ ପାରୋ କି ନା ।

ଆତିକୁଜ୍ଜାମାନ ଏବେ ବାରାନ୍‌ଦାର ବସଲ । ମାଥା ଠାଙ୍ଗା ରାଖିତେ ହେବ,
ମେ ନିଯେଛିଲକରି, ଏଖନ ମାଥା ହେବ ପାଗଲେର ତେଲମାଥା ଠାଙ୍ଗା । ତାର
ମନ ହେବେ ପେ ପାରିବେ, ମେ ଥାମା ଠାଙ୍ଗା ରାଖିତେ ପାରିବେ । ମେ ଥାମେ
ବ୍ୟାକେ ଫେନ କରିବେ । ମ୍ୟାନେଜର ତାର ପରିଚିତ ଓ ବିଶ୍ୱାସ । ଆଧା
ମିନିଟେ ତାକେ ଜାନିଯେ ଦିଲ, ଗତକାଳ ନାଜିଯାର ଆକାଉଟ୍ ଥେକେ
ପାଯା ସବ ଟାକା ତୋଳା ହେବେ । ମେ ବୋକର ଚେକେ ଟାକା ତୋଳା
ହେବେ, ମେ ଚେକ କାଯାସାରେ ଏକଜନେର ନାମେ ଇସ୍ଯୁ କରା ଛିଲ । ଏହି
ବ୍ୟାକେ ଅବଶ୍ୟ ଖୁବ ବେଶ ଟାକା ଛିଲ ନା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବ୍ୟାକେ ଯେବେ
ଆସିଲେ, ଯେ ଆସିଲେ ଏକଟା ଜିଜେସ କରାଲେହି ତଥ୍ୟ ପାଓୟା ଯାବେ ନା ।

ଏହଟା ଅମ୍ବତ ମନେ ହଇତେହେ । କିନ୍ତୁ ଆପନେ ବଲତେହେନ... ।
ଆମି ଆସିତେହେ ।

ଆମେ । ମେ ବାଜା ମୋଯେ । ଆମି ତୋମାରେ ବଲଛିଲାମ ମେ ବିପଦେର
ମଧ୍ୟେ ଆହେ ।

ନାହିଁ ଦିକେ ଚିଠିଟା ଏଗିଯେ ଦିଲ ନାଦିରା ବେଗମ ।

ଆୟା, ଆପନେ ପଢ଼େ ।
ନାଦିରା ବେଗମ ଚିଠିଟା ସରିଯେ ନିଲେନ—ଥାକ, ପଡ଼ାର ଦରକାର ନାହିଁ,
କୀ ଲେଖା ଆହେ ଶେଷଟା ଭରନ୍‌ର ନା, ଭରନ୍‌ର ହିଲ ଯା ଘଟାଇ ଶେଷଟା ।

ଛେଟ ଏକଟା ଚିଠି ଲିଖେ ରେଖେ ଗେଛେ କାଯାସାର—ଆୟା, ତୁମ ରାଗ
କରବେ ଜାନି, ଯେ ଲୋକ ଆମାର ବାବାକେ ଗୁଲି କରେ ମେରେହେ, ମେଇ
ଲୋକେର ଜନ୍ୟ ଆମି କେନ ଉତ୍ତାଳେ ହବ! କିନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟ ଜାନାର ଆହେ
ଆମି ଆର ନାଜିଯା ଦୁଜନକେ ତାଲୋବେଶେଛି । ଆର ତୁମିହି ଆମାକେ
ବାବାକର ବଲଛ ତାଲୋବେଶାର ଦାମ ଦିତେ, ବିଶ୍ୱାସ ନଷ୍ଟ ନା କରତେ । ଆମି
ଆର ନାଜିଯା ଗୋଟାମ । ସଥନ ଫିରେ ଆସିବ, ତଥିନ ତୋମାର ରାଗ ଥାକିବେ
ନା ଜାନି । ଆର ଯାଦି ଥାକେନ୍ତେ, ଆମାଦେର ଦେଖେ ମେଇ ରାଗ ତୋମାର ଉଦ୍‌ବେଶ
ବାବେ । ତୁମ ଭାଲୋ ଥେକେ । ଦେଯା କୋରୋ ।

ଏ ରକମ କିଛୁ ଘଟି ଘଟିତେ ହେବେ, ଜାନା ଛିଲ ନାଦିରା ବେଗମରେ । କିନ୍ତୁ
ଏମି କିଛୁ ଘଟା ପଥଟା କିଭାବେ ବନ୍ଧ କରତେ ହେବେ, ଜାନା ଛିଲ ନା ତାର ।

ଜାନା ଛିଲ ନା ଜାନାମାଜେ ବେବେ ଆର ବାକି ମମ୍ବ କାଯାସାରେ ସଙ୍ଗେ
ଆବୋଲ-ତାବୋଲ ଗଲ୍ଲ କରେ କାଟିଯେହେ ମେ । କାଯାସାର ତାର ପ୍ରକ୍ଷତି କିଛୁଇ
ବୁବାତେ ଦେଯାନି । ମେ କି ରାଗ କରବେ କାଯାସାରେ ଓପର, ତାକେ ନା

ଜାନିଯେ ନାଜିଯାକେ ନିଯେ ମେ ଚଲେ ଗେହେ ବଲେ? ଜାନିଯେ ଗେଲେ କୀ
ହତୋ? ତାର କି ତଥିନ କିଛୁ ବଲାର ଥାକତ!

ଦିଜ୍ଜି ଜାନତେ ଢାଇ—କୀ କରବ ଆୟା? ଆପନେ କୀ ଚାନ?

ତୋମାରେ ତୋ କାମରୁଲିଲ ଓଖର ଦିବେ... ।

ନା, ଭାଇ ଓଖର ଦିବେ ସାର୍କାସରେ ।

ନାଦିରା ବେଗମ ଜିଜେସ ଚୋଥେ ତାକାଳ-କାମରୁଲ କି ଏଖନ ଏରେ

ବୈଶି ବିଶ୍ୱାସ ଯାଏ?

ଧରେନ, ଯାଏ । ସଦିଓ ଏହିଥାନେ କେମ ଡିନ । କାଯାସାର ଭାଇୟେର ଘଟନା ଆମି ଜାନି । ସାର୍କାସ ଜାନେ ନା ।...ଆମ୍ବା ବଳେନ, ଆମି କୀ କରବ?

କୀ ବଲିବ ଦଡ଼ି, ବୁଝି ନା ।...ଖୁଇଜା ବାହିର କରୋ ।

ଜି ଆସା ।

ଓଦେର ଆଲାଦା କହିରା ଦାଓ ।

ଜି ଆସା ।

କିଛୁ ଏକଟା କରୋ ଦଡ଼ି, କିଛୁ ଏକଟା । ଆମି ଜାନି ନା ତୁମି କୀ କରବ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୁଇଜନେର ବିବାହ ଯେ ସନ୍ତୋଷ ନା, ଏହିଟା ତୋ ତୁମି ବୋବା?

ଦଡ଼ି ଚୁପ କରେ ଥାକଲ ।

ଧରୋ, ମେଲୋଟାରେ ତୁମ ଗାଯେବ କହିରା ଦିଲା । କାଯାସାରେ ବାସାଯ ଫିରିଲ । ତାରେ ଆମି ବିଦେଶ ପାଠ୍ୟା ଦିବ । କାମରଙ୍ଗରେ ବଲବ
ନାଜିଯାରେ ବିବାହ ଦିଲ୍ଲୀ ଦିତେ ।...ଦଡ଼ି, ଆମି ଆସଲେ ଜାନି ନା ଆମି
କୀ କରବ ।...ସବ କିନ୍ତୁ ଏତ ସହଜଗତ ନା ।

ଆସା, ଆମି ଯାଇଥେଛି । ଆମର ସବ ଲୋକରେ ନାମାୟ ଦିବ ।

ଶୁଣୁ ବୁଲବା ତାଦେର ଆଟକାଇତେ । ବଲତେ ବଲତେ ବିଷପ୍ନ ହୟେ ଗେଲ
ନାଦିରା ବେଗମ । ଏହି ବିବାହ ହୟ ନା ନା ଦଡ଼ି । ସଦିଓ ତାଦେର ମାନାଇଛି
ଖୁବ, କିନ୍ତୁ ଏହି ବିବାହ ହୟ ନା । ଆପଣ ହେବ ଅଥବା ସ୍ତ, ଭାଇୟେରେ
ବିବାହର କଥା ତୁମ କଥନେ ଶୁଣନ୍ତ?

ଆସା, ଆମି ଗେଲାମ ।

ସାତ, ଶୁନୋ । ନାଦିରା ବେଗମକେ ବିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖାଲ । ଶୁନୋ ଦଡ଼ି,
କାଯାସାରରେ ଆସଲ ଘଟନା ଜାନିତେ ଦିଲ୍ଲୀ ନା । ଆମର ଦିକଟାଓ
ଦେଇଥୋ । ମେ ଏକଟା ମିଥ୍ୟାର ମଧ୍ୟେ ଆହେ, ମେ ମେହି ମିଥ୍ୟାର ମଧ୍ୟେଇ
ଥାରୁକ ।

ସାର୍କାସ ଖୁବି ବ୍ୟାପ । ମେ ଏକେର ପର ଏକ ଫେନ କରେ ଯାଛେ ।

ଆତିକୁଜ୍ଞାମନ ଓ ମାହୟନ୍ଦ ତାର ଦିକେ ତାକିଯେ ଆହେ, ସଦିଓ ସାର୍କାସ
ବିଛୁଟ ଦୂରେ ବଲେ ତାର କୋନୋ କଥାଇ ତାରା ଶୁଣନ୍ତେ ପାଇଁ ନା ।

ଇନ୍ଦ୍ରାଯା ଭାକରୀ କାହେ ଏପେ ଦୁଇଠା । ଆତିକୁଜ୍ଞାମନ
ଜିଜ୍ଞେସ କରିଲ—ଖରିର ପାଇଲା କୋନୋ? ଶୁଣୁ କୋନ୍ହି ତୋ କରନ୍ତେ!

ଭାଇ, ଖରିର ଜନ୍ମି ଫେନ କରନ୍ତେ! ଏକଟୁ ମହିନା ତୋ ଦିବେନ ।

ସାକାସ, ତୁମ ବୁଝାତେଛୁ ନା, ହାତେ ସମୟ ନାହିଁ । ତାରା ବିବାହ କରେ
ଫେନାମଣି ।

ଆମାର ଲୋକ ତାର ଆଗେଇ ତାଗେ ଖୁଇଜା ବାହିର କରବ ।

ଆମାର ମାହୟାର ବୟବ କମ, ତାର ବୁଝି କମ । ତାରେ ନିରାପଦେ
ସାରାୟା ଆନବା ।

ଆର ଓହି ପୋଲାରେ ଟିକିଟ ଧରାଯା ଦିନୁ, ଏହି ତୋ?

ଟିକ ।

ମାହୟନ୍ଦ ଗଲା ଥାକାରି ଦିଲ—ଆତିକ ଭାଇ, ଏହିଟା ଆପଣେ
ବାରାବାର କୀ ବଲତେଛନ୍ତ!

କୀ ବଲାତେଛି?

ଟିକିଟ ଧରାଯା ଦେଓଯାର କଥା ବଲତେଛେ । ମେ କେ, ଏହି ବୁଝ ନାହିଁ
ଆପଣାର?

ତୋ କୀ ବଲବ? ଆମାର କାହେ ନିଯା ଆସାର କଥା ବଲବ? ତାରପର
ତାରେ ଆମି କୋନେ ନିଯା ଘୁରବ?

ମାହୟନ୍ଦ ତାକିଯେ ଥାକଲ ଆତିକୁଜ୍ଞାମନର ଦିକେ, ଆତିକୁଜ୍ଞାମାନ
ବିରଙ୍ଗ ମୁଖ ଫିରିଲ ସାର୍କାସରେ ଦିକେ—ଟିକ ଆହେ, ତାରେ ଟିକିଟ
ଧରାଯା ଦେଓରେ ଦରକାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦୁଇଜନରେ ଆଲାଦା କରବା ।
ବିବାହ କରାର ଶୁଣେ ଦିଲ୍ଲୀ ନା ।

ଭାଇ, ଭାଇବେଳେ ନା, ସାର୍କାସ ଆହେ ।

ଆର ବିବାହ ସଦି ତାରା କହାଇବା ଥାକେ, କାଗଜପତ୍ର ଛିଡ଼ା
ଫଳାବା । କାଗଜପତ୍ର ନା ଥାକଲେ ଆବାର କିମେର ବିବାହ!

ଆତିକୁଜ୍ଞାମନ ମାହୟନ୍ଦର ଦିକେ ତାକାଳ—କାଗଜପତ୍ର ନା ଥାକଲେ
ମେହି ବିବାହ କି ବିବାହ?

ମାହୟନ୍ଦ ନା ସୁଚକ ମାଥା ନାଡ଼ି ।

ତୁମ କି ବାହିର କରାତେ ପାରିଛ ନାଜିଯା କ୍ୟାମନେ କାଯାସାରକେ ଚେକ
ପାଠ୍ୟାଇଲ, କ୍ୟାମନେ ମେ ବାଢ଼ି ଥେଇକା ପଲାଇଲ?

ମାହୟନ୍ଦ ଆବାରର ନା-ସୁଚକ ମାଥା ନାଡ଼ି ।

ବାହିର କରାବୋ । ବାହିର କରାତେ ନା ପାରିଲେ ଏହି ବାଢ଼ି ଥେଇକାଇ
ତୋମର ବାହିର ହେଲା ବକ୍ଷ, ଏହିଟା ଖେଳାର ରାଖିଲୋ ।

ମାହୟନ୍ଦର ମୁଖ କାଳେ ହୟେ ଗେଲ ।

ଆତିକୁଜ୍ଞାମନ ଫିରିଲ ସାର୍କାସରେ ଦିକେ—ଖରିର ଆସନ୍ତେ କୁଣ୍ଠୋ

ଭାଇ, ଆମାର ଲୋକଭାନ ହୃଡ଼ାଯା ପଡ଼ିତେହେ ଜାଯାଗା ମତୋ, ଖରବ

ଆଇସା ଯାଇବ ।...ଏକଟା କଥା ଛିଲ ।

ବାଲୋ ।

ଏହି କାଜେ କି ଆମି ଏକା ନାମଲାମ, ନା ଦଡ଼ିରେ ନାମାଇଛେ?
ଦଡ଼ି ନାମଲେ ଅସୁବିଧା ଆହେ?

ନା, ତା ନାହିଁ... ।

ଦଡ଼ି ନାହିଁ ଏହି କାଜେ, ତୁମ ଏକା ।

ଦଡ଼ି ଯଦି ବାମେଲା ଦାୟା କୀ କରବ?

ବାମେଲା ଦିବ କ୍ୟାନ!

ମେ ଲାଲାବାଗେ ଗେଲି । ରାତେ ଗେଲିଲ, ଏକଟୁ ଆଗେଓ ଗେଲିଲ... ।
ଓହି ପୋଲାର ବାଢ଼ି ତୋ ଲାଲାବାଗେ, ନା?

ଆତିକୁଜ୍ଞାମନର ଖୁବି ବିରଙ୍ଗ ଦେଖାଲ—ଯାଇତେ ପାରେ । ଧରୋ,
ଓହି ପୋଲାର ମାରେ ତାରେ ଚିନେ । ନା, ଦଡ଼ି ବାମେଲା ଦିବ ନା । ଆର
ସଦି ବାମେଲା ଦାୟା, ତୋମର ଯା ମନେ ଲୟ କରବା ।

ଜି ।

‘ଜି’ ବଲେ ବେର ହୟେ ଏଲ ସାର୍କାସ । ତାର ମୁଖେ ହସି । ବାମେଲା
ଦିକ ଆର ନା ଦିକ, ଦଡ଼ିର ନାମ ବାତିଲେ ଖାତାମ ତୋଲାର ଏକଟା
ସୁନ୍ଦର ପାଓୟ ଗୋଛ । ତବେ କାଜେଟା କଟିଲ । ଦଡ଼ିକ ଫେଲା ଯାତା
କଟିଲ, ହସତେ ଦେଖି ଗେଲ, ସହଜ ମନେ ହଲେ ଓ ଓହି ଦୁଇଲକେ ଖୁବି
ବେର କାରା କଟିଲ । ଭାବତେ ଭାବତେ ସାର୍କାସର ମୁଖ ଗୁଡ଼ିର
ହଲେ, ପେ ଜୀବନ ଉଥାଓ-ଓ ହୟେ ଯେତେ ପାରେ ।

ମାଙ୍କି, ତୋମର ଧାରଣା କୀ, ପାଓୟା ଯାଇବ?

ଦଡ଼ି ନାଦିର ବେଗମେର ଖୋଲେ ଥିଲେ କିମେର କାହାର ଧରକାର ।
ମାଙ୍କି ଦଡ଼ିର କାହାର ଉଠେ ଉଠେ ବସଲ । ଦଡ଼ି ବଲଲ—ଏହିଟା ଏକଟା
ବ୍ୟାପାର । ଯାରା ମାଙ୍କି, ତାର ଆନ୍ଦୋଳନ କାହାରେ ଉଠିଲେ ଖୁବ ପଢନ୍ତ
କରେ ।...ଚଲେ, କାମାନ କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର ।

ଟିକ ବଲଚ-କିଚକିଚ । ଯେ ଖେଲାଯ ଏହନ ଆହି, ମେହିଟା ହିଲେ
ମାଙ୍କି ଯାକି ଖେଲା । ମେହି ଖେଲା ତୋମର ଧାରଣା କାହାର ଧରକାର ।

ମାଙ୍କି ଦଡ଼ିର କାହାର ଉଠେ ଉଠେ ବସଲ । ଦଡ଼ି ବଲଲ—ଏହିଟା ଏକଟା
ବ୍ୟାପାର । ଯାରା ମାଙ୍କି, ତାର ଆନ୍ଦୋଳନ କାହାରେ ଉଠିଲେ ଖୁବ ପଢନ୍ତ
କରେ ।...ଚଲେ, କାମାନ କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର ।

ଦଡ଼ି ଜାନ କାଜଟା ସହଜ । ଦୁଇଜନ ଲୋକ ଉଥାଓ ହୟେ ଯାବେ ନା ।
ତାରା ଥାକବେ କୋଥାଓ ନା କୋଥାଓ, ଶୁଣୁ ଅନୁମାନ କରେ ମେହି

ଜାଯାଗଟା ବେର କରା । ଆବାର ଦଡ଼ି ଏବି ଜାନେ, କାଜଟା କଟିଲ, ଦୁଇଜନ
ଲୋକ ଉଥାଓ ହୟେ ଯାବେ ନା, ତାରା ତାଦେର ମତୋ ଥାକବେ, କିନ୍ତୁ ତାଦେର
ପାଓୟା ଯାବେ ନା ।

ମାଙ୍କି ଫେନ ସେଟଟା ନିଲ, ଏ-ହାତ ଓ-ହାତ କରିଲ, ଫେନ ସେଟୁ ଚୁମୁ
ଖେଲ, ତାରପର ଛୁଡ଼େ ଦିଲ ଦୂରେ, ଫେନ ସେଟଟା ଡ୍ରେନେର ଭେତର ଗିଯେ
ପଡ଼ିଲ ।

ଏହିଟା ଏକଟା କାଜ କରଲା! ମାଙ୍କି ଆମି ଏହନ ତୋମାରେ ଧାରା
ଜିଜ୍ଞେସ କରିବ ।

ମାଙ୍କି କିଟ କରେ ଉଠିଲ ।

ଓହି ଯେ, ଏକଟା ଲୋକ ବଲଲ, ମେ ସବ ସମୟ ମିଥ୍ୟା କଥା ବଲେ... ।
ମାଙ୍କି ଆରୋ ଜୋରେ କିଚକିଚ କରେ ଉଠିଲ ।

ଆଜା, ଟିକ କାହାରେ, ଏହିଟା ନା । ଅନ ଧାରା, ନା ଧାରା ନା, ଖେଲା ।
ଧରୋ, ଖେଲ ଚଲାତେହେ, ଦୁଇଜନ ନା ଜାଇନା ପଲାଇଛେ, ଆର ଯାରା ଜାନେ
ତାରା ତାଦେର ଖୁବିତେହେ—ଏହନ କୀ ହେଲା ଉଚିତ? ଖେଲାର କେ ଜିତିଲ,
ଯାରା ଜାନେ ନା ତାରା, ନାକି ଯାରା ଜାନେ ତାରା?...ବେଳେ ।

ମାଙ୍କି ଚୁପ କରେ ଥାକଲ ।

ବାଲୋ ।

ମାଙ୍କି ହାତ-ପା ଛୁଡ଼େ କିଚମିଚ କରତେ ଶୁରୁ କରେ ଦିଲ ।

ଖେପତେହେ କ୍ୟାନ!...କୀ ବଲାତେହେ? ଏହି ଖେଲାର ନିଯମ ଜାନେ ନା
ବିଲା ଉତ୍ତର ଦିତେ ପାରବା ନା?...ଆଜା । ତବୁ ତାରେ । ସବ ଖେଲାର
ନିଯମ ନାହିଁ, ମନେ ରାଖେ ଆର ଭାବୋ । ଆମି ଅପେକ୍ଷାଯା ଆଛି ।